

„DO DETAILU PROMYŠLENÁ, ALE ZÁROVEŇ ŠIROCE PŘÍSTUPNÁ SCI-FI.“
LIBRARY JOURNAL

FLOTILA ZATRACENÝCH

ZATÍMCO STÁLI NA STRÁŽI,
LIDSTVO SE K NIM OTOČILO ZÁDY

J. S. DEWES

**FLOTILA
ZATRACENÝCH**

The Exiled Fleet
Copyright © 2021 by J. S. Dewes
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Horník, 2023
Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3388-0 (pdf)

FLOTILA ZATRACENÝCH

J. S. DEWES

přeložil Ondřej Horník

F**B****S**

Pro Anderse a Justice.
Nezlobím se na vás. Kdyby sebrali kočku mně,
udělala bych totéž.

KAPITOLA PRVNÍ

„Tak, teď bys měl fungovat, ty sráči.“

Cavalon rázně zabouchl přístupový panel. V očích ho štípal pot. Odhrnul si z čela vlhké, spleené prameny už dávno neostříhaných vlasů. Počet dnů, které uběhly od zahájení této fáze projektu: dvacet tři. Počet opětovných přepočítání, rekonfigurace nebo totálního přestavění tohohle zkurveného subsystému: čtrnáct. Trpělivost: na nule.

Ale tentokrát to už musí být ono. Tentokrát to musí fungovat, nebo se na všechno vykašle, spustí to bez jakýkoliv de-mentní „stabilizace jádra“, pak si stoupne stranou a bude se dívat, jak se ta věc promění v supernovu. Čí to byl sakra vůbec nápad, vyrábět hvězdu na palubě vesmírné lodi? Do blbého prázdna.

Poklepal na černý pásek nexu na zápěstí a nad předloktím se mu objevil oranžový holografický displej. Nalistoval volbu označenou přerušovanou linkou ohnutou do půlkruhu, velmi špičatou kapkou a převráceným trojúhelníkem – viatorskou frází, jejíž překlad zněl poněkud znepokojivě „protivýbuchový box“. Když na ni klikl, objevil se ukazatel postupu, který ho pokaždé dovedl řádně rozčítit: **PROBÍHÁ SYNCHRONIZACE.**

Škrábal se ve vousech a vyčkával, až synchronizace doběhne do konce. Snahu vypadat, jak velely předpisy, vzdal už před

pár měsíci a prostě dovolil svému strništi přerůst v plnovous. Objevil v něm podstatně více šedin, než kolik by asi odpovídalo jeho osmadvaceti rokům. Ale na holení zkrátka nezbýval čas. Bylo potřeba postavit jakési perpetuum mobile – skokový motor s vlastním, nevyčerpateľným zdrojem energie. Tedy vlastně vynalézt.

Skokové motory potřebují k chodu hvězdnou energii. Tu obvykle zachytávají panely rozmístěné na trupu, zatímco se plavidlo potlouká po sluneční soustavě. Oni však nebyli v žádné sluneční soustavě – nebyli dokonce ani uvnitř galaxie. Takže žádnou hvězdu neměli na dosah. Řešením tedy bylo prostě si nějakou vyrobit. Uvnitř zatracené vesmírné lodě.

V posledních měsících věnoval veškeré své úsilí, ve dne v noci, ať už bděl, nebo spal, dokončení tohoto bláznivého „věčného skokového motoru“. Všechny své síly napřel do splnění tohoto úkolu, jediné věci, která mohla dostat celé čtyři tisíce zachráněných hlídačů ke Kharonské bráně dřív, než pomrou hladem nebo žízni, případně než je Rozhraní definitivně všechny připraví o rozum a veškerý život na *Typhu* skončí při obrovském vražedném večírku. Takže jako obvykle: hlavně v klidu.

Ozvalo se tiché zapípání, synchronizace byla dokončena. Pak obrazovka červeně zablikala a nexus na jeho zápěstí vydal odmítavý tón. Cavalon zatnul zuby a potlačil rozčilené zamručení. Jako správný masochista znovu klepl na ikonku aktivace. Opět se ozval nesmělý zamítavý tón – a opět se nic dalšího nestalo.

Zamračil na displej, protože se na něm neukázal žádný chybový kód. Možná zase zlobí bezdrátové ovládání – přimět software legionářských zařízení, aby pěkně spolupracoval s původně viatorskými systémy, nebyl nejsnazší úkol Puckovy kariéry. Cavalon se bude muset podívat na primární ovládací terminál, aby zjistil, kde je problém.

Vypnul holografický displej a vyrazil svažujícím se průchodem z útrob reaktoru ven do hangáru. Když vstoupil na

kovovou lávku, zpoceně tváře mu ovanul příjemně chladný vzduch.

Vnější stranu koule o průměru dvacet metrů obepínalo lešení umožňující přístup k desítkám všemožných systémů, které tohle monstrum ke svému fungování potřebovalo. Jednotlivé součásti zařízení nebyly v této verzi ani zdaleka tak dostupné jako v případě reaktorů uvnitř generátorů temné energie, především proto, že od začátku musel dost improvizovat. Ale hele – k prastarému mimozemskému druhu, oplývajícímu vědomostmi získanými tisíci roků výzkumu a podle všeho také nevyčerpatelnými zdroji surovin, měl přece jen docela daleko. Byl sice odborník s inženýrským diplomem v oboru astromechaniky, což jasně naznačovalo, že tohle je jeho parкета, většinu dnů si ovšem připadal jen jako chlápek se sadou francouzských klíčů a příliš velkou zodpovědností. Celé to bylo vážně absurdní.

Zamířil po oblouku lešení k přední části reaktoru, hledící do veliké, prázdné haly – hangáru F9, kterému teď už všichni říkali prostě „reaktorová hala“. Ačkoli měl nejméně osmdesát metrů čtverečních, v porovnání s tím, co nabízela taková obrovská hlavní loď jako *Typhos*, byl poměrně skromný, možná vůbec nejmenší z desítek zdejších hangárů a přiletových hal. Byl ale nejbliž ke skokovým motorům.

Zastavil se u primárního ovládacího terminálu, dva metry širokého pultu pokrytého narychlo zbastlenými holografickými displeji a repasovanými obrazovkami. Gestem otevřel ovládání solenoidu a nad pultem terminálu se zhmotnilo bílé holografické menu.

Zamručel si pod vousy a klepl na spínač.

Ozval se další odmítavý tón, tentokrát hlasitější, hutnější a podstatně přísnější než ten, který vydával jeho nexus, a vzápětí se objevilo chybové hlášení se zbrusu novou zprávou. S takovou se při žádném z minulých čtrnácti pokusů ještě nesetkal:

SUBSYSTÉM NENALEZEN.

Do prázdna. Místo aby něco opravil, podařilo se mu to *ještě víc pokazit*.

Klouby mu zbělely, jak zaťal pěsti a přitiskl je na panel terminálu. „Do pekelného prázdna, zatracenej blbej krám,“ zavrčel.

„Možná kdybyste mu nenadával...“

Cavalon se otočil a podíval se dolů přes zábradlí. Na palubě o šest metrů níž stál před shlukem pracovních stolů Jackin North a s rukama v bok významně hleděl vzhůru. Byl jako ze škatulky: námořnický modrou legionářskou uniformu měl pečlivě vyžehlenou a nehyzdilo ji ani smítko prachu, ani skvrnka kolomazi. Cavalonovi trvalo asi dva týdny, než se na oblékání podle předpisů úplně vykašlal, a Jackinovi zhruba dva další týdny, než mu přestal při každé příležitosti dávat čochku za to, že nosí jen triko a pracovní kalhoty. Jackin si zkrátka uměl vybrat, do kterých bitev se zapojit.

Teď ovšem Jackinův uspořádaný zjev Cavalona jakýmsi podivným způsobem uklidňoval. Jako by to byl důkaz, že někde tam venku, za stěnami hangáru F9, existuje život. A taky, což byl pravděpodobně primární účel, sloužil coby připomínka toho, jak by správný voják *měl* vypadat. Jako jejich zastupující velitel musel Jackin vytvářet precedens. Jít příkladem a takový ty kecý.

Ani nejvýše postavený důstojník na palubě však nedokázal zakrýt, jaké následky na něm zanechalo několik měsíců redukováných přidělů: obličej mu pohubl, lícní kosti měl vystouplé a bělmo jeho temně hnědých očí kalil pochmurný žlutý nádech.

„Jak to jde?“ zeptal se pak Jackin znepokojivě vyrovnaným tónem.

Cavalon se poněkud zbytečně podíval na nexus na svém zápěstí. „To už je zase tolik, šéfe?“

Jackinův tvrdý pohled působil nesmlouvavě i tolerantně zároveň.

Cavalon si povzdechl. „Já vím, že to máte naplánovaný v itineráři, optio, ale vážně by se mi pracovalo mnohem líp, kdybyste mi každý ráno nestál za zadkem.“

„Už ne optio, ale *centurione*, vzpomínáte?“

„No jasně. A k tomu jste vlastně přišel jak? Já myslel, že z vás bude šéfnavigátor.“

„Hlavní navigační důstojník flotily je tak trochu k ničemu, když nemáte žádnou flotilu.“

Cavalon se poškrábal na bradě. „To je fakt.“ V tuto chvíli byli flotilou čítající jediné plavidlo. Ukázalo se totiž, že všechny ostatní lodě, které přežily kolaps Rozhraní, jsou na tom, co se možností úniku týče, stejně bídne, jako býval Argus. Žádné iontové motory, žádné warpové motory, žádné skokové motory – a tedy ani žádná možnost seskupit se a nějakou tu flotilu vytvořit. Což se na první pohled zdálo jako trestuhodná nedbalost, ale když si Cavalon vzpomněl, jak lehkomyšlně nechala Legie hlídkaře na holičkách – ačkoli musel uznat, že to provedla nečekaně kreativním způsobem –, došlo mu, že to byl záměr. Když se chystáte poslat všechny své vojáky-zločince do vyhnanství na samém okraji vesmíru, není důvod poskytnout jim možnost snadného útěku. Nebo vzpoury, když na to přijde.

Klekl si a zasténal, jeho kolena bolestivě zaprotestovala. Natáhl se pod konzoli, vytáhl odtud otlučený multimetr a mrštil jím přes zábradlí směrem k Jackinovi.

Ten sebou trhl, když ho přístroj zasáhl přímo do hrudi. Skutálel se mu do náručí a Jackin ho neohrabaně sevřel v rukou. Se stěží potlačovanou frustrací se na Cavalona zamračil. „Do prázdna, mladej, já nejsem žádný zavlnění.“

„To říkají všichni,“ zamumlal Cavalon. „Jen si to ověřuju. Nemám čas vést tenhle rozhovor znovu. A znovu. A znovu.“

„Jasně, chápu,“ zavrčel Jackin a odložil multimetr na nejbližší pracovní stůl. „Takže co kdybyste mi prostě podal hlášení? Potom si já i všechna moje budoucí já půjdeme po svých a necháme vás pracovat.“

Cavalon se mrzutě ušklíbl, protože ho začaly chytat křeče do rukou. „A co kdyby moje hlášení znělo takhle? Starejte se o sebe a konečně si sežeňte nějakou flotilu a mě nechte na

pokoji, protože zrovna stavím docela složitéj hvězdněj generátor!“

„Jenže bez vašeho hvězdného generátoru se nedokážu hnout z místa, abych vůbec mohl začít se sháněním flotily. Jo, a taky všichni umřeme hlady.“

Cavalon zaryl nehet palce hluboko do dlaně jedné ruky ochromené křečí. „Do prázdna, já vím, jasný? Nechápu, co po mně teď chcete. Rychlejc už pracovat nedokážu.“

Vráska na Jackinově čele se maličko vyhladila. „Já vím, mladej. Omlouvám se.“ Poškrábal se v zastřižených černých vousech na zjizvené tváři a jeho pohled se rozostřil. „Snažte se, jak nejlíp umíte,“ řekl potom povzbudivě. „Zbytek máme pevně v rukách, o to si nemusíte dělat starosti.“

Cavalon přikývl, ovšem jeho nucené vyrovnanosti si nemohl nevsímnout. Jackin nebyl moc dobrý lhář, zjizvený obličej měl celý stažený. A Cavalon si dobře uvědomoval primární příčinu jeho obav. Rakeová a spol. měli být z výpravy za záchranou hlídačů a restartováním dalších generátorů temné energie už dávno zpátky. Každý další den, kdy byli pryč, jako by Jackin zestárl o několik týdnů – dříve tmavé vlasy na spáncích teď připomínaly mramor a světle hnědá pleť vypadala až příliš zvětrale na člověka krátce po čtyřicítce.

Jackin se zhluboka nadechl a s viditelným úsilím zahnal obavy z tváře. „Nechám vás v klidu pracovat. Až budete mít něco nového, dejte mi vědět. Uvidíme se zítra na cvičení?“

Cavalon se přinutil k úsměvu. „Jo. To bych si nemohl nechat ujít.“

Jackin přikývl a obrovskými kovovými vraty se vytratil z hangáru.

„Anime.“

Cavalon leknutím nadskočil, látka pod jeho nohama skřípavě zasténala. Otočil se a zjistil, že za ním číhá Mesa. Klidně si ho prohlížela, kruhy pod velikýma očima vypadaly na její temně béžové pleti jako inkoustové modřiny.

Olízl si suché rty, pak natáhl ruku a jemně jí dlaní zatlačil do ramene. „Jste skutečná?“

Mesa se maličko zapotácela dozadu, ale její úzká brada zůstala zvednutá. V očích se jí zablýsklo. „Těžko říct, vzhledem k tomu, že člověk o svém odloučení od časoprostoru většinou netuší.“

„No jasně,“ zamružel Cavalon. „To dává smysl.“

„Ať už jsem zavlnění, nebo ne,“ navázala Mesa a natáhla ke Cavalonovi ruku s tabletem, „provedla jsem nové výpočty magnetického potenciálu. Použila jsem ty upravené rovnice.“

Cavalon si od ní vzal tablet a koutky úst mu zacukalo nespokojené zamračením, když si všiml, jak se jí přístroj v ruce chvěje. Coby savantka měla mizernou výdrž i v dobrých časech – a dobré časy se jim posledních šest měsíců zdaleka vyhýbaly.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Cavalon a pohlédl na několik bloků viatorského kódu na obrazovce.

„Slibně,“ odpověděla Mesa. „Váš odhad, že jsme špatně spočítali akumulaci fázového posunu, byl nejspíš správný. Nemůžeme dál předpokládat, že naše současné porozumění způsobu, jak je generováno gravitační pole, zcela odpovídá skutečnosti.“

Cavalon si ztěžka povzdechl. Současné porozumění, jasně. To v tomhle případě znamenalo „všechno, co lidstvo ví o částicové fyzice“. K předefinování naprostých základů vědy ovšem v poslední době docházelo zhruba jednou týdně, takže ho to zas tolik nepřekvapilo. Jen otrávil.

Zběžně si prohlédl nový kód. Tohle narychlo vymyšlené vybalancování fázového posunu byl poslední zoufalý pokus. Pokud to Mesiny nové výpočty nespraví, bude si muset – znovu – odnést celý subsystém stabilizace jádra zpátky k rýsovacímu prknu a Jackinovy úzkostné představy o tom, jak všichni umřou hladu dřív, než dokážou opustit Rozhraní, pravděpodobně dojdou naplnění.

„No, budeme doufat, že máte pravdu,“ poznamenal, „a problém skutečně vězí v tom, že neumíme počítat. Ale nejdřív je tu taková drobnost...“

Mesa naklonila hlavu na stranu. „Ano?“

Cavalon sevřel tablet v podpaží, položil dlaň na holografickou obrazovku nad primárním ovládacím terminálem a otočil ji k Mese, aby jí ukázal chybové hlášení. „Asi jsem to rozbil.“

Mesa udělala jazykem rozpačitý mlaskavý zvuk a ramena jí ztuhla, jak se nutila k trpělivosti. Přejela prstem po displeji, zavřela chybové hlášení a proklikala se nabídkami k jinému oknu. Potom zavrtěla hlavou. „Není to rozbité. Jen jste si zase neodemkl oprávnění k úpravám na dálku.“

Cavalon se uchechtl a promnul si oči. No jistě. Od začátku bylo jasné, že tenhle technický ekvivalent dětské pojistky mu bude dělat problémy.

Mesa na implementaci této funkce trvala hned na začátku prací. Cavalonovi to nejdřív připadalo naprosto zbytečné, ale jak čas plynul, byl čím dál unavenější a dělal víc a víc chyb, takže byl také čím dál šťastnější, že Mesa tenkrát jeho námitky naprosto ignorovala.

„Budeme muset odemknout lokální konzoli,“ řekla Mesa. „Ale nové výpočty už pak můžeme jednoduše zadat z ní.“

Cavalon přikývl a s Mesou v patách se vydal po lešení zpátky k zadnímu přístupovému tunelu. Vklouzli dovnitř, ale pak se Cavalon zarazil – o deset metrů dál ve svažujícím se průchodu uviděl dvě postavy stojící u ovládacího panelu. Přimhouřenýma očima si přeměřil mihotající se dvojníky – sebe samotného a Mesu, samozřejmě, ale něco mu na nich připadalo zvláštní. Křenili se jako idioti.

Skutečný Cavalon věnoval skutečné Mese unavený úsměv. „Možná jsme opravdu na něco kápli, když jsou ti dva takhle veselí.“

O několik sekund později se obrysy postav u ovládacího panelu rozechvěly, jejich těla se zabýskala, jako když hladinu louže rozčeří hozený kamínek, a potom oba zmizeli.

Cavalon vyrazil chodbou dolů ke konzoli. „Co kdybychom vzali celej tenhle cirkus ještě *blíž* k Rozhraní,“ navrhl. „Možná

by se objevilo *ještě víc* zavlnění a možná by některý *tamtén* Cavalon nebo některá *tamtá* Mesa měli tucha, jak z toho ven.“

„Bez ohledu na to, jak nebezpečný by takový podnik byl,“ opáčila Mesa, „stejně jako s ostatními hlídkařskými plavidly nedokážeme ani s tímto nijak výrazně pohnout.“

Cavalon si povzdechl. „Stýská se mi po Rakeové. Ta uměla ocenit kvalitní vtíp.“

„To je jistě pravda,“ odtušila Mesa. „Ale ne z tohoto důvodu.“

„Cože?“ odfrkl si Cavalon.

„Říkáte, že vám chybí, protože dokázala tolerovat váš hloupý humor...“

„Hloupý? Teda Meso, auvajs!“

„... nicméně fakt, že se člověku po někom *stýská*, je pouze symptom nenaplněných emocionálních potřeb.“

Symptom? To teda bylo dost chladné i na Mesu. Očividně je ještě odvařenější, než dává najevo.

„V tomto případě,“ pokračovala savantka, „je víc než pravděpodobné, že onou nenaplněnou potřebou je pocit bezpečí, který vám excubitor poskytovala jako chápatý velící důstojník. Podle tohoto vzorce se mi po Rakeové *stýská* také.“

Cavalon si nebyl jistý, proč Mesa pokaždé, když vysloví „*stýská*“, naznačuje prsty ve vzduchu uvozovky, jako kdyby to snad nebyl reálný pocit.

„Samozřejmě,“ opáčil. „Ale zdá se mi, že podceňujete, jak moc potřebuju, aby lidi oceňovali moje vtípky.“

Mesa pevně stiskla rty.

„A jen pro vaši informaci,“ dodal, když se zastavili před konzolí. „Podle téhle vaší definice se vám *stýská* po Puckovi.“

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte,“ odvětila Mesa s téměř nepostřehnutelným náznakem defenzivy v hlase.

„Ale víte. To je ten Jackinův veselý optio. Divně vysoký, s oholenou hlavou.“ Naznačil ve vzduchu psaní na klávesnici. „Vyzná se v programování a porušování pravidel a ustavičně na vás upírá svůj roztoužený pohled?“

„Mně se po něm *nestýská*.“

„Ale jo. Je příliš zaneprázdněný řízením lodě, než aby dokázal uspokojit vaše nenaplněné...“

„Tu větu byste raději měl nechat nedokončenou,“ varovala ho.

Cavalon se zakřenil. Mesa byla tak zatraceně pruderní. Pozorovat, jak se vykrucuje, jen aby nemusela přiznat svůj tajný románek, bylo jedním z mála světlých bodů, které Cavalonovi v téhle době ještě zůstaly.

Mesa mu netrpělivě vytrhla tablet z ruky. „Mohli bychom se vrátit k práci, prosím?“

„Jasně, jasně. Omlouvám se.“ Aktivoval ovládací obrazovku a odemkl oprávnění k dálkovým úpravám.

Mesa mu začala diktovat nový kód a on ho zadával do systému. „Viatorský jazyk už ovládáte opravdu výtečně,“ podotkla po chvíli.

„Už na tom děláme šest měsíců.“ Několikrát stiskl tlačítko SMAZAT, aby opravil překlep. „Bylo by divný, kdybych něco nepochytil.“

„Přesto mě překvapuje, že je takový pokrok možný bez formální výuky. To by byl obtížný úkol i pro zkušeného lingvistu.“

„Opatrně, Mes. Tohle už zní skoro jako kompliment.“

Savantka si povzdechla.

„Co na to říct?“ pokračoval Cavalon. „Je to důležitý pro naše přežití. V krizových situacích člověk dělá, co je potřeba.“

Mesa udiveně povytáhla obočí. „Pro většinu lidí to není tak jednoduché.“

Cavalon bezradně pokrčil rameny. I jeho samotného překvapilo, jak rychle viatorštinu ovládl. „Jako byste na tom nebyla podobně,“ opáčil. „Před půl rokem jste o fotovoltaiice věděla kulový, a dneska byste dokázala postavit neutrinový kondenzátor se zavřenýma očima.“

„Hm,“ zamručela Mesa a potom si tiše zívla. „Jestli to takhle půjde dál, brzy si pravdivost vašeho výroku ověříme.“

„Ale klid,“ zamrmlal si pod vousy Cavalon a zadal do systému poslední symboly. „Tak. Hotovo.“ Přejel očima po obrazovce, aby se ujistil, že nic nepřehlédl, potom nový kód uložil a displej zavřel.

Probudil svůj nexus a vyvolal oranžovou nabídku primárního ovládání. Klepnul na tlačítko AKTIVOVAT. Červené chybové hlášení tentokrát zazářilo jasně zeleně. A nebylo to chybové hlášení.

„No do prdele,“ vydechl a o krok ucouvl. Cítil, jak mu do hlavy stoupá horko.

Zelená. Ne červená. Ono to funguje, kurva.

Ozvalo se cvaknutí a panel za ovládacím terminálem elektricky zabzučel, jak se zařízení rozběhlo.

Cavalon se otočil k Mese. Její veliké savantské oči teď vypadaly ještě mnohem větší, rty se roztáhly do širokého úsměvu a odhalily dvě řádky rovných bílých zubů. Cavalon ji chytil do náruče a nechtíc ji přitom zvedl z podlahy – byla sice drobná, ale vážila ještě méně, než očekával. Savantka mu lehce poklepala na záda a on ji zase pustil. Najednou mu došlo, že se mu triko lepí na kůži.

„Omlouvám se,“ zamračil se. „Jsem strašně zpocenej.“

„To tedy ano,“ odpověděla, ale celá zářila nadšením. Rozhraní umělo člověka vážně rozrušit, vyvolávalo úzkosti, rozčilení, deprese; po šesti dlouhých měsících ale Cavalon věděl, že dokáže i opak. Pády až na dno a vzlety do nebeských výšin. Byl to vskutku vyčerpávající způsob života.

V mysli se mu začaly skládat zbývající kroky projektu a jeho hrudí se rozlilo příjemné teplo. Zbýval jeden větší úkol a řádka menších, jako například otestování systému vstřikování plynu, dokončení fotovoltaického můstku, který bude napájet skokový motor, a provedení závěrečného vyhodnocení a diagnostiky, než celé zařízení hermeticky uzavřou. Ale už byli blízko. Vážně hodně blízko.

Vyšli z vnitřní komory a sešplhali po lešení k pracovním stolům umístěným před reaktorem.

Cavalon vylovil z nepořádku na jednom stole ručník a otřel si pot ze zátylku. Potom popadl lahev s vodou a dlouze se napil. I když měla voda pokojovou teplotu, díky přimíchanému epithesiu mu připadala jako ledový horský potok. Přípravek, který měl hydratovat a dodávat energii, v poslední době s jeho únavou už moc nezmohl. Musel ho užívat víc a víc, aby dosáhl vůbec nějakých výsledků.

Tělem mu projelo chladivé mravenčení a tam, kde se jeho těla dotýkalo vlhké triko, mu naskočila husí kůže. Zašklebil se, protože se mu lýtka náhle stáhla v křeči. Opřel se o pracovní stůl a pokusil se nohy protáhnout, ale jakýkoliv pohyb pouze vyvolával ještě agresivnější svalové stahy.

Podíval se na Mesu. Stála na protější straně pracovní desky a zkoumavě po něm přejížděla očima jako diagnostickým paprskem medistroje.

Nezúčastněnému pozorovateli by připadalo, že Mesa funguje ve dvou režimech: intelektuálně zkoumavém a kriticky zkoumavém. A tento pohled rozhodně spadl do druhé jmenované kategorie. Během nekonečných hodin vzájemné spolupráce se Cavalon docela dobře naučil interpretovat nuance v jejích výrazech. Tenhle znamenal: „Vypadáš na umření. Proč se nestaráš o své nezákladnější lidské potřeby?“

Promnul si oči dlaněmi. „Jsem v pohodě, Mes.“

Savantka se opřela rukama s propletenými prsty o stůl. „Až si příště uděláme přestávku, zajděte si na ošetřovnu.“

Cavalon se uchechtl. „Přestávku? To máte na mysli ty čtyři hodiny denně, kdy vyтуhnu obličejem dolů?“

„Největší nebezpečí tohoto projektu spočívá v jeho mnoha neznámých.“ Mesa naprosto ignorovala defétismus v jeho hlase. „Mnohé z materiálů, s nimiž pracujete, jsou vysoce radioaktivní...“

„To já přece vím.“

„... a už vůbec nemluvím o nedostatku spánku a snížených přídělích.“

Cavalonovi tělem projel nával horečnatého chladu. Potlačil třes a znovu se dlouze napil vody.

Mesa obešla stůl a položila své chladné prsty na jeho bleudou ruku. Jakýkoliv náznak odsudku v jejím pohledu byl ten tam. Upírala na Cavalona doširoka otevřené kulaté oči. „Je to stejné, jako když při havárii letounu nasadíte kyslíkovou masku nejdřív sobě a teprve potom ostatním. Když jste mrtvý, už nikomu nepomůžete.“

Cavalon ztěžka polkl. Svaly na zátylku se mu křečovitě stáhly. „Zastavím se tam hned po obědě.“

„Děkuji.“

„A když už mluvíme o odpočívání,“ dodal a podíval se na nexus na zápěstí. „Vaše směna skončila před čtyřma hodinama.“

„Jsem si toho vědoma.“

„Víte, i když máme oba stejnou hodnot, jako vedoucí projektu mám pravomoc nechat vás od práce odvést...“

Mesa jedinkrát mrkla.

„Přesně tak. Nastudoval jsem si, jaké má moje nová hodnota výhody.“ No, zas tak nová ne. Přeprogramovaný animem byl už asi dvanáctkrát déle než předtím mizerným, neschopným oculem. Za změnu náplně práce byl vděčný, ačkoli záchrana excubitora před pohlcením kolabujícím vesmírem možná byla poněkud zbytečně dramatický způsob, jak si zasloužit povýšení.

Mesa se pomalu nadechla. „Tak dobře, *anime*. Udělám si přestávku.“ S povytaženým obočím si prohlédla hromadu schémat na jednom ze stolů. „Vím, že máme před sebou spoustu vedlejších záležitostí. Měli bychom si však projít vaši strategii pro závěrečnou fázi budování kryostatu, abych mohla navrhnout postup realizace.“

Cavalon si povzdechl a ohlédl se přes rameno na lešení obklopující reaktor. Kryostat si nenechali na konec náhodou. Byl to jediný systém, který se jim nepodařilo okopírovat, protože jim chyběl potřebný metamateriál. Museli tedy vytvořit novou, vlastní verzi úplně od nuly. A navíc to byl poměrně důležitý

system: supravodivé magnety by nezůstaly supravodivé moc dlouho, kdyby kolem nich bylo třeba jen o maličko větší hor-ko než absolutní nula.

„Obávám se, že tak daleko ještě nejsem,“ přiznal a přehodil si propocený ručník přes rameno. „Mám nějaké nápady. Ale ještě musím pár věcí promyslet. Než vám zítra začne směna, něco nachystám.“

„Dobrá.“ Savantka lehce kývla hlavou a vyrazila k východu.

„Díky, Mes,“ zavolal za ní Cavalon. „Totiž, chci říct... odvedla jste dnes odpovídající práci, anime Daroxová. Bude to zaznamenáno ve vašem hodnocení.“

Mesa, jak měla při podobných situacích ve zvyku, odmítavě mávla rukou přes rameno a zmizela ve vratech. Cavalon v dusném hangáru osaměl.

Dopil vodu říznutou epithesiem a odložil lahev stranou. Z jedné poloviny pracovní desky odsunul nářadí a tablety a odhalil tak část holografického skla. Pak před sebou rozbalil schéma pláště kryostatu a tepelného štítu.

Probíral se svými poznámkami, studoval výpisy z diagnostických systémů a prohlížel vyčerpávající záznamy několikastupňových kontrol, které prováděla Mesa. Audity jistě leckdo považuje za zbytečnou nepříjemnost, která jen žere čas. Cavalon ovšem postupně začal chápat hodnotu Mesiných na první pohled až příliš důsledných postupů. Jeden nervózní, vyčerpaný mozek by rozhodně neměl mít ničím nehlídanou kompletní kontrolu nad budováním stlačené hvězdy. Zvláště když ten mozek nemá ponětí, jak to dotáhnout do konce.

Opřel se lokty o stůl, vtiskl si obličej do dlaní a pomalu dýchal. Snažil se přimět oči, aby se vrátily zpátky k hologramům, ale prostě se nedokázal soustředit. Ještě nikdy v životě neměl tak intenzivní pocit, že nad svou vlastní hlavou nemá žádnou vládu, jako v posledních několika týdnech. Nad problémem s kryostatem dumal už od prvního dne, a přesto si teď nepři-padal o nic blíž k jeho rozlousknutí než tenkrát.

Hrudní koš se mu nervózně stáhl a zablokoval vzduch v plících. Vzadu v ústech ho zaštipala ostrá pachuť žluči. Přitiskl si pěsti na prsa, zavřel oči a čekal, až se místnost přestane točit a kymáčet.

Tenhle pocit, v němž se mísily všechny radosti panického záchvatu se vzrušením z nevolnosti vyvolané neustálou úzkostí, ho v poslední době navštěvoval až nepříjemně často. Bohužel ani skutečnost, že věděl, proč se to děje, nijak nepomáhala tomu zabránit.

Příčinou nebyly obavy, že ho Jackin za něco pokárá, ani strach z ostatních zhruba dvaceti hlídkařských velitelů, kteří po něm pravidelně stříleli kritickými pohledy; na vině nebyl ani pocit, že musí něco dokázat té protivné bandě antiroajalistů, která se potulovala po chodbách a provolávala zkázu Spojeným monarchiím. Dokonce ani skutečnost, že tu právě visely na vlásku čtyři tisíce životů. Prostě nedokázal snést pomyslení, že by zklamal Rakeovou.

Byla pryč už šest měsíců, a čím hůř Jackin dokázal skrývat obavy, tím více to Cavalona skutečně znepokojovalo.

Bylo to už dávno, co se Cavalonovi naposledy po někom stýskalo, a ještě déle, co si opravdu dělal starosti, jestli je někdo ještě naživu. V takových chvílích si přál, aby existovala nějaká božstva, k nimž by mělo smysl se modlit za její bezpečný návrat – nebo která by mohl obviňovat, kdyby se nevrátila.

KAPITOLA DRUHÁ

Adequin Rakeová procházela temnými, prázdnými chodbami *Syntézy*. Nad hlavou jí poblikávala soustava zeleně stíněných světel. Mnohá z nich dávala tichým cvakáním a vysokým, pištivým kvílením najevo, že už jsou v posledním tažení.

Když zahrula za roh, přepadl ji záchvat kašle. Nadechla se ústy a hřbetem ruky si zakryla nosní dírky. Ačkoli obecně se jim už pomocí desítek lahví průmyslového čisticího roztoku podařilo zápach linoucí se celou lodí neutralizovat, místy stále ještě přetrvávaly kapsy hnilobného, zemitého grobiánského pižma, zákeřně se připravující na útok ve chvíli, kdy to člověk čekal nejméně.

Znovu se nadechnout nosem se odvážila, až když sestupovala po krátkých kovových schůdcích ke dveřím kokpitu. Uvnitř pilotní kabiny se nad konzolí vznášel osamocенý hologram zobrazující diagnostiku letu nadsvětelnou rychlostí a také odpočet. Už brzy vyskočí z warpu.

Emery Flosová seděla napravo v křesle druhého pilota, nohy v botách s neonově oranžovými tkaničkami přehozené přes palubní desku. Rukávy její námořnický modré košile vyhrnuté až nad lokty odhalovaly soustavu hlídkařských obsidiánových bezpečnostních vštěpů, razících si cestu skrze tmavá tetování. Kapuce služební vesty jí stínila obličej. Tiše, hvizdavě chrápala.

Adequin se postavila mezi pilotní křesla. „Circuitore.“

Emery se s trhnutím probudila. „Pane!“ Nohy jí sklouzly z palubní desky a čelist začala zpracovávat žvýkačku stejně instinktivně, jako její oči mrkaly a plíce dýchaly. Bledé tváře jí růžově zahořely. Vrhla rychlý pohled na holografickou obrazovku. „Na hodinách je ještě patnáct, šéfe.“ Tiše, vrzavě zívla. Potom, jako by se najednou doopravdy probudila, se jí po tváři rozlil široký úsměv a oči se jí rozzářily.

Adequin povytáhla obočí. „Co?“

„Tohle je poslední!“ zašveholila Emery. „Copak vy z toho nejste nadšená? Konečně vypadneme z týchle prázdnem zapomenutý lodě.“ Oči se jí zamžily a zahleděla se kamsi do dálky. „Dostanem nákej trochu lepší žvanec než ty zatracený BDP. Možná se dokonce budeme moct osprchovat víc než vlažnou vodou.“

Adequin si ztěžka povzdechla. „Můžete se zase postarat o kryt výpusti?“

„Jasně, pane,“ přikývla Emery. Následovala Adequin ke skřínkám umístěným vedle protinárazových křesel u zadní stěny. „Chcete, aby Owen nejdřív provedla diagnostiku? Nebo zkrátka předpokládáme, že je v háji?“

Adequin jí podala jeden z perleťově bílých skafandrů, který vytáhla ze skříňky. „Myslím, že se to dá předpokládat. Posledních sedm koneckonců bylo.“

„Jo, to je fakt.“ Emery si natáhla overal a přejela prsty po předním švu. Díly nanitové tkaniny se hladce spojily a skafandr se trochu stáhl, aby se přizpůsobil jejímu drobnému tělu. Vytáhla ze skříňky plazmovou svářečku a kovbojsky s ní zatočila kolem prstu.

„Em,“ napomenula ji Adequin, která stále ještě cosi hledala ve skříňce.

„Pardon.“ Emery chytila svářečku za rukojeť a schovala ji do pouzdra na opasku. „Na ty ventily se nejspíš nemůžeme moc zlobit. Je zázrak, že tyhle prastroje vlastně vůbec fungujou.“

Vážně si myslíte, že je vyrobili viatoři? Nebo to spíš byl někdo ještě před nima? Cathiani nebo někdo takovej?“

Adequin jí podala postroj s karabinami a lehce pokrčila rameny. „Mesa si myslí, že to byli viatoři.“

„No jo, to je fakt. A s tou se já teda hádat nebudu.“

Adequin jí pomohla do postroje, vybavila ji více nástroji, než by kdy mohla potřebovat, a pak ještě jednou překontrolovala jednotku pro výstup do vesmíru a spojení se skafandrem.

Když se od palubní desky ozvalo tiché zazvonění, Emery odložila přilbu a JPV u dveří a společně se vrátily ke konzoli.

Adequin se usadila do pilotního křesla a prohlédla si obrazovku s údaji o letu nadsvětelnou rychlostí. Do cíle jim zbývalo deset minut. „Tak dobře, circitore. Vydejte pokyn.“

Emery přikývla, vklouzla do křesla druhého pilota a otevřela komunikační interface. Narovнала ramena, zvedla bradu. „Zdravím vás, posádko lodě FHO *Syntéza*,“ spustila svižně, monotónně a přehnaně příjemným hlasem.

Adequin se k ní naklonila a zamumlala: „FHO?“

Emery na okamžik vypnula mikrofon a zašeptala: „Flotila hlídkařských odpadlíků.“ Potom se vrátila zpátky k hlášení: „Mluví k vám kapitán...“

Adequin se ušklíbla, zakroutila hlavou, pak se opřela v křesle a zapnula si bezpečnostní pásy.

„Za několik okamžiků zahájíme plánované zpomalení,“ pokračovala Emery stále tím afektovaným tónem. „Prosím, přesuňte se k nejbližšímu protinázorovému křeslu a zůstaňte pevně připoutaní. Za T minus devět minut vstoupíme do chřtánu mimozemšťanské megastruktury.“

Adequin si dvěma prsty sevřela kořen nosu.

„Po vyloštění,“ hlaholila dál Emery, „opatrně postupujte po extrémně úzké lávce ke gigantické bronzové kouli a prosím, dávejte pozor, ať nepřepadnete přes okraj, protože tam není žádné...“

„Do prázdna,“ vydechla Adequin, přejela prstem po palubní desce a sebrala Emery ovládání interkomu. „Výstup z warpu za

pět,“ zavrčela. „Týme Delta, připravte se na odchod z přechodové komory za deset. Končím.“

Emery se zamračila a nešťastně se schoulila v křesle. „Vám se nelíbí flotila hlídkařských odpadlíků? Ještě jsem uvažovala o OHP. To je osvobozené hlídkařské plavidlo.“

Emery se dlouze rozpovídala o všemožných prefixech, které pro jejich lodě vymyslela, a Adequin se vážně ulevilo, když odpočet konečně doběhl k nule a loď vyskočila z warpu.

Paluba pod nohama jim tiše zaduněla. Obrazovka se záběrem z venkovní kamery se na okamžik jasně rozzářila a potom bílou vystřídalo moře absolutní černi. Adequin očima hledala jakoukoliv známku obrovské struktury, která byla jejich cílem.

Konečně se na zlomek sekundy objevila masivní koule, ohraničená ostrým světlem jiskřivě protínajícím nehybnou prázdnotu: to bylo Rozhraní, kolabující směrem k nim a pohlcující všechny zbloudilý mezihvězdný prach ležící mezi ním a generátorem. Naprostý výsměch zákonům termodynamiky, jak to kdysi nazvala nasupená Mesa.

Adequin si před sebe vyvolala přednastavenou sadu holografických obrazovek a Emery aktivovala pátrací světlo. Úzký pruh paprsků zachytil pouhý zlomek stavby. Odrážel se od šupinatě poskládaných kovových plátů, do nichž byly vyřezané hluboké rýhy tvořící nekonečný geometrický vzor podobný tomu, který pokrýval čtyři stěny atlasového přístroje.

Adequin pohlédla na lesklou zlatou pyramidu ležící na palubní desce. Během posledních pěti týdnů jim toto viatorské zařízení umožňovalo držet se o krok před kolabujícím Rozhraním, lokalizovat hlídkařské lodě a zároveň sloužilo jako klíč odemykající přístup ke generátorům. Teď zauvažovala, jestli pro něj ještě někdy v budoucnu najdou využití. Jeho dosah se podle všeho omezoval na oblast Rozhraní obsazenou Legií, a pokud všechno půjde plánu, hlídkaři už Rozhraní vbrzku opustí. Cavalon zatím pokaždé dodržel, co slíbil.

Zapnula podsvětelné motory. Na pozadí stanice vybuchla další sprška jiskřivého světla a Adequin kdesi hluboko v nitru pocítila drobné, téměř nepostřehnutelné škusnutí, lákající ji ven, k Rozhraní.

V touze trochu se uklidnit se zhluboka nadechla. „Jdeme na přistání,“ řekla a nasměrovala *Syntézu* ke vstupu do struktury.

Adequin stála těsně za vchodem do kulové bronzové komory a sledovala, jak se tým Delta činí. Kousala se do rtu, špičkou nohy vyklepávala do podlahy rozličné rytmy a každých dvacet sekund zkontrolovala svůj nexus, jestli náhodou nepřehlédla nějaké žádosti o pomoc. Ale nikdo po ní vůbec nic nechtěl. Po tolika restartovaných stanicích už její lidé nepotřebovali vodit za ručičku.

Pod observačním oknem v protější stěně, táhnoucím se od stropu až k podlaze, bylo vyrovnáno několik desítek nádrží se stlačeným vodíkem. Silné sklo zkruslovalo pohled na temný vnitřek reaktoru – kruhovou komoru obloženou zrcadlovými panely a obkrouženou měděnou spirálou.

Oculové ve dvojicích postupně stěhovali nádrže s vodíkem jedinými dalšími dveřmi, které v místnosti byly, do zakřivené chodby s hlavním ovládacím panelem a ventily pro vstřikování plynu.

Její pohled se zastavil na aktivačním terminálu zasazeném ve stěně. Přinutila se vydechnout a sklopit zrak k tmavé vzduchocelové podlaze pokryté protiskluzovou mřížkou. Ve tvářích jí tepala tupá horkost.

Komory ve všech generátorech temné energie byly stejné. Kulové, bronzové, až děsivě identické. Takže i když Adequin věděla, že tohle zařízení je vzdálené stovky světelných let a tisíce ztracených životů od toho prvního, nedokázala se zbavit pocitu, že to je totéž místo, kde zemřel Griffith. Před pouhými pěti týdny... nebo šesti měsíci, záleželo, kdo to počítal.

„Pane?“ Ve dveřích se objevila mladá žena. Světle hnědou kůži jí zalévalo teplé světlo vydávané soustavou oranžových hologramů, které se jí vznášely nad předloktím.

„Owen,“ kývla Adequin oculovi na pozdrav. „Jak to vypadá?“

„Jsme připraveni na teracén a další metamateriály,“ oznámila jí Owen. „Circitor Flosová opravila kryt vypouštěcího ventilu a právě se vrací dovnitř.“

Owen poklepala na svůj nexus a zvětšila okno se vzdáleným připojením k primárnímu řídicímu systému. Před několika týdny se jí podařilo nalézt způsob, jak propojit nexy s hlavními ovládacími terminály na stanicích. Díky vzdálenému přístupu byla reaktivace mnohem rychlejší – a podstatně méně stresující.

„Už jen čekáme na vodík,“ pokračovala Owen. „Ale spustila jsem sekundární diagnostiku a hlásí mi to chybu, kterou systém nezvládá přeložit.“

Owen natočila obrazovku k Adequin a ukázala jí zvýrazněnou řádku viatorských symbolů. Tohle byla jedna z věcí, kterými ještě Adequin mohla být užitečná – překládání.

„Varování před oxidací,“ odpověděla. „Občas může do komory uniknout trochu vzduchu.“ S tímhle hlášením se docela často setkávali v prvních dnech, než jim došlo, že těsnění na vstříkovacích ventilech mají nárok být podělaná, a raději je začali preventivně vyměňovat všechna.

„Rozumím, pane,“ řekla Owen. „Jaký je postup?“

„Měla by tam být přednastavená procedura označená jako elektrolýza. Spusťte ji, než začnete vstříkovat vodík.“

Owen, která už listovala nabídkami, krátce přikývla. „Rozumím, pane.“ Chvilí soustředěně pracovala, pak zaváhala, zvedla hlavu a rozhlédla se po místnosti.

Poblíž observačního průhledu stála druhá Owen a o čemsi se hádala s jiným ocullem – podle toho, jak se jeho silueta občas zachvěla, také duplikátem.

Adequin si povzdechla a pak křikla: „Richtere!“

Z otevřených dveří do zakřivené chodby se s tázavým výrazem vynořil oculus nadaný mimořádnou trpělivostí, kterého pověřila bojem proti zavlněním času. „Pane?“

Adequin ukázala palcem směrem k dvojníkům.

Richter k nim vyrazil. Udeřil falešnou Owen do ramene a duplikát se sotva stačil zatvářit rozčileně, než se jeho silueta začala rozplývat. Spolu s ním zmizel i ten druhý oculus, se kterým rozmlouval.

Owen se kousla do rtu a nervózně se zatahala za cop vlnitých tmavých vlasů, který jí visel přes rameno. „Děkuju, pane,“ špitla. „Ještě pořád jsem si na ně nezvykla.“

Richter zmizel zpátky do zakřivené chodby právě ve chvíli, kdy do místnosti nakráčela Emery. Odepnula si přilbu, která při uvolnění pojistky vydala tiché zasyčení, a protřepala si zpocené vlasy. Tváře měla růžové a v puse už zase převalovala žvýkačku.

„Je tady někde schránka na stížnosti?“ zamručela, když se blížila k Adequin a Owen. „Člověk by řekl, že by se nad tím pitomým krytem mohli ti jejich inženýři *aspoň trochu* zamyslet. Když uvážíme, čeho všeho je tenhle krám schopnej,“ neurčitým gestem ukázala kolem sebe, „neměl by to bejt zas takovej problém.“

Owen zacukaly koutky potlačovaným úsměvem. „To máš teda recht.“

Emeryna lehkovážnost se ovšem rychle vytratila. Přistoupila k Adequin a ztišila hlas. „Tam venku probíhá náramná světelná show, šéfe. Možná jsme blíž k jedenáctý hodině, než se z atlasu zdálo.“

Adequin zaskřípala zuby a zalétla pohledem k další Owen, která se v tu chvíli objevila kousek od nich. Skutečná Owen si toho naštěstí nevšimla a dál se plně soustředila na úpravu parametrů systému.

„Rozumím, Em,“ odpověděla Adequin s těžkým povzdechem. „Tak co kdybyste teď věnovala trochu své přebytečné energie vodíkové partě? Přemluďte je, ať pohnou kostrou.“

„Rozumím,“ přitakala Emery a otočila se na patě.

Na druhé straně místnosti právě dva oculové zvedli z podlahy jednu z těžkých nádrží se stlačeným vodíkem a ploužili se s ní k zakřivené chodbě. Zpocené obličejy měli protažené a unavené.

„Kde je nějaký nadšení, chlapi?“ zašveholila Emery, když se k nim přitočila. „Tenhle generátor je poslední! Už žádný tahání těžkejch krámů, žádný balancování na pokraji smrti, žádný dilatace času a podobný blbosti. *Typhos* vám bude po těchhle pár tejdnech plnejch zkurvený dřiny připadat jako dovolená na pláži. Jak zní to naše heslo, kamarádi?“

„Pracuj svižně a neumři přitom, pane,“ odrecitoval jeden z oculů.

„Výborně.“ Emery ho rázně poplácala po zádech. Pak zvedla bradu a hlasitě zavolala: „Ale vás ostatní jsem neslyšela!“ Ostatní členové týmu Delta, včetně Owen a několika oculů činících se v chodbě, sborově zakřičeli: „Pracuj svižně a neumři přitom, pane!“

Emery obtočila ruce kolem středu vodíkové nádrže, aby převzala část její váhy. „Tak jdeme, chlapi. Nejrychlejší vstřídík na světě!“

Jeden z oculů na ni překvapeně pohlédl. „Ehm... vstřídík, pane?“

„Vstříknutý vodík, ocule!“ štěkla Emery. „Ale to je pět slabik a my nemáme čas na víc než na dvě! Snažíme se o rekord, tak sebou hněte!“

Když trojice zmizela v chodbě, Emery ještě pořád žvanila. Ve vstupní místnosti se rozhostilo blažené ticho.

„Pane...,“ začala Owen opatrně a pohlédla skrz hologramy na Adequin. „Není to nic proti vám, ale mám dojem, že jste možná stvořila monstrum.“

Adequin si dlouze povzdechla, založila si ruce na prsou a opřela se o zkosenou stěnu. „Je to tak.“

O dvacet minut později už bylo zřejmé, že toto opravdu bude jeden z nejrychlejších restartů, jaké kdy provedli. Adequin mhouřila oči a pomalu si zvykala na nové světlo, které oslňovalo, i když procházelo silným stínícím sklem observačního okna. Uvnitř komory vířila vodíková koule o průměru pět metrů, z jejího povrchu šlehalo purpurové plameny a ta záře se ostře odrážela od kovových stěn.

Po zádech jí stékal pot. Nepřítomně přejížděla palcem po okraji jedné ze dvou sad psích známek, které jí visely na krku, kov a sklo ji hrály na mozolnatých konečcích prstů. Zbýval už jen jeden krok.

Přistoupila k ní Owen. „Reaktor je nádherně stabilní,“ řekla a postupně si prohlédla několik holografických oken s údaji ze systému. „Úroveň energie vysoká.“ Zvedla hlavu a její oříškové oči se soucitně zaleskly. „Takže...“ ztišila hlas, „jakmile budete připravena, pane...“

Adequin s přemáháním, neochotně přikývla a schovala známky zpátky pod propoceně tlíko. Přinutila nohy k poslušnosti a přešla k aktivačnímu terminálu, v jehož zkosené skleněné ploše byla zasazená půlkruhová štěrbinu.

Vyhrnula si pravý rukáv až k lokti a uvolnila obvaz, který jí chránil předloktí. Začala u zápěstí, pomalu odvíjela bílou gázu a odhalovala rány, modřiny a zčernalé žíly pod ní. Při každičkém, sebemenším pohybu jí do paže vystřelila bodavá bolest.

Ve snaze potlačit třes zatnula zuby a vložila ruku do zdířky. Skleněný povrch se bíle rozzářil, aparát se uzavřel a obepnul její předloktí kovovým rukávem. Ústa jí zalila kovová pachuť. Stříbrné a měděné čtverečky vstěpů se aktivovaly, skládaly se a zase rozkládaly a klouzaly dolů po pohmožděném bicepsu. Když zmizely pod kovovou manžetou, vnímala jen, jak se jí zařezávají do citlivé kůže na předloktí a nervovými dráhami vysílají vzhůru tisíce ostrých bodnutí.

Pak se v jediném okamžiku její vědomí oddělilo od těla a mysl se propojila s mainframem.

Když konečně byla v bezpečí uvnitř systému, jakékoliv smyslové vjemy přestaly existovat. Klid ji zahalil jako těžká, huňatá deka. Žádné palčivé horko, žádné namožené svaly, žádný štiplavý pach potu a rozpáleného kovu. A žádná věčná prázdnota, která se jí zarývala stále hlouběji do hrudi a nebyl způsob, jak jí uniknout.

Ačkoli nyní vnímala čas pomaleji a zatím uběhl pouhý zlomek sekundy, už cítila, jak mainframe začíná být netrpělivý a zvědavý, proč jeho nový uživatel ještě nepřednesl své požadavky. Takže napřela soustředění ke svým vstěpům – styčným důstojníkům mezi ní a strojem – a představila si je jako stovky droboučkových dronů vyčkávajících na její rozkazy. Přednesla svou žádost a ta byla v tomtéž okamžiku splněna.

Tělesnost se jí vrátila rychle a drtivě.

Vstěpy opustily stroj a zaryly se jí do zápěstí. Do očí jí vhrkly horké slzy, když se jí kovové čtverečky drásavě hrnuly po kůži vzhůru po pohmožděné paži a zpátky na ramena.

Šok z koncentrovaného výbuchu bolesti našťestí rychle odezněl a na zátylku ji zašimral jakýsi nový pocit. Pocit, který v ní navzdory všemu stále dokázal vyvolat stejnou existenciální sklíčenost jako tenkrát poprvé: zrození temné energie.

Hutný tlak narůstal, ucítila známý nával bolesti pronikající až do morku kostí, jak se prostor mezi molekulami jejího těla zvětšoval. Nedařilo se jí nadechnout. A pak se místností rozlehlo zvučné prásknutí připomínající šlehnutí biče; ten zvuk slyšela, stejně jako ho i cítila. Hluboko v hrudi jí po něm zůstala dunící, rozechvělá ozvěna.

Za několik okamžiků ten pocit ustoupil. Zavládlo tíživé ticho. Do plic znovu začal proudit vzduch. Tlak v hrudním koši polevil, jako kdyby se naráz rozvázalo tisíc drobných uzlíků, a ta úleva, byť jen na kratičkou chvíli, přemohla neúprosný strach, který se neustále vznášel těsně pod povrchem jejího vědomí.

Generátor se znovu spustil. Dokázali to. Měli hotovo.

• • •

Navzdory Emeryiným námitkám pomohla Adequin týmu Delta odnést prázdné nádrže a zbývající zásoby surovin zpátky do nákladového prostoru *Syntézy*. Když potom dorazila do kokpitu, Emery už měla hotovou předletovou přípravu.

„Ahoj, šéfe,“ pozdravila a vrhla na ni přes rameno lítostivý pohled. „Jste v pohodě?“

„Jsem v pořádku,“ odvětila Adequin a potlačila rozmrzelý úšklebek, když jí do pravé paže vystřelila zbytková bolest. Odložila atlasovou pyramidu na palubní desku a zatahala si za rukáv, aby se ujistila, že zakrývá i okraj obvazu na zápěstí.

Emeryiny pevně sevřené rty naznačovaly jistou míru skepse, ale nijak na Adequin netlačila. „Je to vaše, ex.“ Vstala a ustoupila stranou, aby ji pustila k pilotnímu křeslu. „Vypadneme odsud. Mně se stejskat nebude.“

Adequin zakroutila hlavou. „Dneska to bude na vás.“

Emeryino obočí vystřelilo vzhůru a zelené oči jí vášnivě zahořely. „No do prdele! Jste si jistá?“

„Naprosto.“

Emeryin překvapený výraz ovšem rychle povadl, jak její vzrušení utlumila váhavost.

Adequin jí stiskla rameno. „Učíte se už celé týdny. Není proč otálet.“

Emery se kousla do rtu. „Jo, akorát že to je pořád tak deseti-
tina času, co si musíte odkroutit v letecký akademii.“

„Na poměry Hlídky je pět týdnů luxus,“ poznamenala Adequin a zhroutila se do křesla druhého pilota. „Kromě toho, žádný absolvent akademie neměl za učitele mě.“

Emery se usmála, ale z čela jí zmizela jen část ustaraných vrásek.

„To zvládnete,“ povzbudila ji Adequin. „Vzpomeňte si na pravidlo číslo pět.“

Emery teatrálně kývla hlavou. „Sebevědomí utužuje kompetence,“ odrecitovala. Její neodbytné nadšení nakonec

přemohlo pochybnosti a ona znovu začala rozrušeně žvýkat. „Děkuju, pane.“ Odběhla ke dveřím, aby vyplivla žvýkačku do shozu na odpadky, a cestou zpátky si do úst strčila čerstvý kousek. „Poslední balíček. Štěstí, že už se vracíme.“

„Jo,“ ušklíbla se Adequin. „Vsadím se, že na *Typhu* už jich mají nachystanou celou paletu jen a jen pro vás.“

Emery se celá rozzářila – Adequinin cynismus její entuziasmus rozmáznout nedokázal. „Hroznových, jestli mě nechtějí nas... rozzlobit.“

Vklouzla do pilotního křesla, vyhrnula si rukávy až nad lokty, rozložila si před sebou obrazovky s řízením letu a potom provedla *Syntézu* vnitřkem prázdné, dvaasedmdesát kilometrů široké skořápky.

Jak se blížili k úzkému žlábků, který kolem dokola obepínal vnitřní stěnu koule, neustálé tíživé dunění generátoru ustupovalo. Od chvíle, kdy byl generátor aktivován, se temně stříbřitý prstenec zaplnil mihotavými záblesky kobaltově modrého světla, které kroužily v nekonečné smyčce a neustále vznikaly a zanikaly. Téhle části procesu tvorby temné energie nerozuměli a pravděpodobně ani nikdy neporozumí. Za tisíc a něco let od prvního kontaktu se lidem podařilo některé viatorské technologie prozkoumat tak dobře, že je dokázali okopírovat či napodobit, stále však zůstávalo dost věcí, které se pochopení vzpíraly – přenosové brány, většina metamateriálů nebo cokoliv nad rámec úplně základních funkcí vstěpů. Stroje, v nichž Adequin získala své titánské vstěpy a Cavalon ty šlechtické, byly válečnou kořistí a takových, jež stále ještě dokázaly aplikovat skutečné viatorské vstěpy, existovala jen hrstka. Generátory temné energie byly zkrátka jenom nejnovější – a pravděpodobně nejohrovenější – přírůstek na tomto seznamu.

O několik minut později proletěli velkou trojúhelníkovou bránou zpět do volného prostoru. Kamery na zádi *Syntézy* zachycovaly obrysy generátoru, jehož zadní strana jasně zářila.

Pláty matně černé vzduchoceli na trupu struktury vydávaly éterické, prchavé světlo, které působilo jaksi hmotně, téměř přitažlivě, jako by mělo vlastní gravitaci. Takle reakce byla další funkcí spuštěného generátoru, na kterou dokázala Mesa reagovat jen zamračeným „bez dalšího výzkumu o tom nedovedu nic říct“ a Cavalon pouhým bezradným pokrčením ramen.

„Kopilote, potvrďte prosím přechod do warpu,“ požádala Emery.

Adequin obrátila pozornost k navigační obrazovce a zběžně si prohlédla trajektorii a cílové souřadnice. „Potvrzuji.“

„Spouštím.“

Adequin se zhoupl žaludek a podlaha pod nohama jí zaduněla, když warpový motor naskočil. Obraz generátoru na displeji se vypařil do prázdna.

KAPITOLA TŘETÍ

Cavalon si založil ruce na prsou, ustoupil kousek stranou a pozoroval sám sebe, jak dává Puckovi ránu pěstí. Vážně doufal, že on sám je v lepší formě než jeho dvojník, který stál s chodidly naplocho na podlaze, doširoka rozkročený a lokty měl příliš nízko. Na tom by teda měl zapracovat.

Puck přiskočil natěsno k falešnému Cavalonovi, což byl pohyb, který vždycky každého Cavalona, přítomného i budoucího, dokázal rozhodit. Nešťastník z budoucnosti na zlomek sekundy zaváhal, podstatně vyšší Puck se otočil a sevřel ho do kravaty. Silueta Cavalonova dvojníka se zachvěla a rozvlnila, bledé tváře mu zrudly, jak Puck přitlačil. Pak zablikal a zmizel. Puck ještě několik prchavých okamžiků svíral prázdný vzduch, načež se také vytratil.

Cavalon postával u regálů s vybavením poblíž vchodu do tělocvičny, v bezpečné vzdálenosti od přívalu svých budoucích aberací, které se v rozvlněných záblescích objevovaly a zase mizely, jako když se zrychleně přehrává poškozená videonahrávka. V tělocvičně, kde se člověk musel při tréninkových soubojích neustále rozhodovat na poslední chvíli, se zavlnění času množila jak divá. Bylo to otravné, ale zároveň se toho dalo využít. Aniž dostal jedinou ránu, mohl sledovat mechaniku

vítězství nebo prohry, získat skvělý náhled na své popravdě otřesné bojové návyky – a také hezky zdálky pozorovat, jak chudokrevně, unaveně a polomrtvě vypadá.

Nepřítomně usrkl vody z lahve a poškrábal se v řádce černých čtverečků hlídkařských vstěpů na levém předloktí. Čekal na Warnera – a byl z toho nervóznější, než si byl ochotný připustit. Správně dneska měl být na řadě Jackin, ačkoli centurion byl mnohem spíš Cavalonova váhová kategorie. Ovšem i Jackinovi už se podařilo nabrat nějaké ty svaly. Zato Cavalonovi se v tomto ohledu vůbec nedařilo. Jako by se jeho tělo vzpíralo samotné myšlence, že by mohlo mít více síly. Jako kdyby věřilo, že když zůstane slabé a neefektivní, už nikdy nebude muset do boje.

Za normálních okolností by to nejspíš byl rozumný předpoklad. Jako animus, vědecký důstojník, měl poskytovat podporu svými znalostmi a rozhledem, neustálým výzkumem a dodávkami sofistikovaných technologií. Ovšem jeho zrádné svaly nepochopily, že dříve nebo později nebude jeho zařazení hrát sebemenší roli. Každý hlídkař bude muset bojovat, nehledě na to, jestli strávil život v knihovně, nebo v posilovně. Takže se Cavalon rozhodl, že to bude střídat.

Když se ráno probudil, došlo mu, že má ještě větší chuť než obvykle do něčeho – nebo někoho – pořádně praštit. Potřeboval rozptýlení. S tím zatraceným kryostatem si lámal hlavu už týden a zatím se vůbec nikam neposunul. Teď doufal, že z něj Warner nějaké řešení vymlátí.

Zatímco čekal, obvázal si zápěstí. Prochladlé prsty se mu lehce třáslly, takže s přezkami ochranných návrstků chvíli bojoval. Zatnul zuby, protože se mu žaludek bolestivě sevřel hladem. Před dvěma týdny opět snížili přídělý. Je to jen dočasné, ujišťoval je Jackin, jen než se vrátí Rakeová a přiveze více kuchařských robotů, živných koncentrátů a hydroponického vybavení a pravděpodobně celou zatracenou zemědělskou loď i se stádem skutečných krav a všechny ty další věci, o kterých

všichni zoufale optimisticky věřili, že dorazí, aby je zahrnuly nikdy nekončícím přívalem kalorií.

Cavalonovi dělalo potíže čemukoliv z toho uvěřit. Matematika, logika a neúprosný běh času vykreslovaly mnohem pochmurnější obrázek: všechny hlídkařské lodě, které se daly zachránit, už byly dávno zachráněny, z čehož plynulo, že na žádné další nákladové prostory plné nesčetných laskomin už Rakeová nenarazí. Bude štěstí, když se vrátí s pár desítkami lidí a jakýmkoliv aspoň trochu funkčním vybavením, které dokázali při evakuaci naložit do svých ještě trochu funkčních raketoplánů. Pokud se tedy vůbec vrátí.

„Postřeh, princátko!“

Otočil se právě včas, aby zachytil pár boxerských rukavic, které po něm Warner hodil. Vesele se ušklíbl, ovšem jeho rozbouřený žaludek nečekaný náraz do hrudi nepřivítal právě s nadšením.

Warner popadl z regálu sadu návleků na zápěstí a rozvinul je. „Musím říct, že mě tvoje zpráva docela překvapila,“ pronesl tím svým chraplákem. „Nečekal bych, že si někdy *sám řekneš* o výprask. A zvláště ode mě.“

Cavalon zničeně přikývl. Bylo to tak. Kdyby se ozval kdokoli další, vybral by si jeho – opravdu kohokoliv, jen aby nemusel své tělo vystavovat brutálním úderům tohohle svalovce. Neměl ovšem důvod přiznat to nahlas, takže se raději na Warnera usmál tak sebevědomě, jak jen dokázal. „S kým jiným je lepší trénovat než se samotným šéfem bezpečnosti?“

Warnerovy pískově hnědé oči si ho zkoumavě prohlížely. „No jak myslíš, princátko.“

Cavalon si natáhl rukavice a následoval Warnera k široké žíněnce. Ťukli si spolu rukavicemi, Warner o kousek couvl a protáhl si krk a ramena.

Zhluboka se nadechl a vyčlenil kousek mozkové kapacity pro své šlechtické vštěpy. Potřeboval mít jistotu, že podpoří jeho reflexy, ale ne sílu, ačkoli té měl v poslední době pomálu.

Neměl v úmyslu zlomit náčelníkovi vnitřní bezpečnosti nos. To ani omylem.

Vyměnili si několik lehkých zahřívacích úderů a pak Warner přešel rovnou do skutečného zápasu – pravým hákem a prakticky bez varování. Cavalon zvedl levou ruku a úder zablokoval. Zpevnil tělo, stál hezky zeširoka, přesně tak, jak to do něj v posledních šesti měsících hustili. Jako kdyby někdy vážně mělo dojít na pěstní souboj s grobiánem – ať už s běžným, nebo s naklonovaným. Možná že právě v tomhle vězel jeho problém s tím pitomým kryostatem. Tolik se zabýval předpoklady a domněnkami, že si nedovoloval přemýšlet jinak. Bez zábran. Velkoryse.

Zatnul zuby. Tuhle smyčku už absolvoval mnohokrát. Nezáleželo na tom, jak moc pustil své uvažování ze řetězu; jeho zdroje zkrátka nebyly neomezené. *Typhos* byl obrovský vesmírný koráb, ale na jeho palubě se v podstatě nenacházelo vůbec nic užitečného. Jejich jediná další loď, která se dokázala pohybovat podél Rozhraní, příhodně pojmenovaná *Kurýr*, se během uplynulých měsíců nesčetněkrát setkala se *Syntézou*, aby od Rakeové převzala zachráněné hlídkaře a materiál. Přivezla pár užitečných věcí, to ano, většinou v podobě surovin, kterými pak mohli nakrmit fabrikátor a vyrobit z nich tisíce součástek potřebných pro stavbu reaktoru. Rakeová se však – bezpochyby naprosto správně – pokaždé soustředila především na to, aby nákladový prostor *Syntézy* naplnila lidmi, jídlem a součástkami pro nejnnutnější přístroje. Náhodné technologie, které by se animům třeba mohly hodit pro jejich „přemýšlení bez zábran“, zůstávaly trvale odložené na příště.

Proudem Cavalonových myšlenek pronikla Warnerova pěst a udeřila ho přímo do obličeje. Místnost se naklonila a na jeho tváři ležela žíněnka dřív, než ruce vůbec stačilo napadnout, že by mohly pád trochu zmírnit. Před očima se mu na zlomek sekundy zatmělo.

„Do prdele,“ zafuněl Warner. „Princátko, jsi v pohodě?“

Místnost se znovu přetočila a Cavalonovi se zvedl žaludek. Pevně zavřel oči a zklidnil se, při nádechu počítal do čtyř a vydechoval ještě pomaleji, přesně jak ho to Jackin učil.

Šlechtické vštěpy se mu bez jasného smyslu přelévaly po břiše, jako kdyby se chtěly dostat dovnitř a vypořádat se s tím hladovým kručením. Krámy jedny zatracený. Neochránily ho, když ho Warner praštil, nepomohly mu, když sebou švihnul na podlahu, ale teď si budou stěžovat na rozbouřený žaludek? Navzdory vší snaze „trénovat je jako svaly“, jak mu radila Rakeová, byly poslední dobou čím dál vrtkavější a nervóznější, jako mihotavé světlo lampy, které se snaží získat co nejméně energie ze slábnoucího zdroje.

Otevřel oči a místnost se ustálila. Shora se k němu snesla Warnerova velká ruka a Cavalon ji přijal.

Centurion ho vytáhl na nohy. „Možná to pro dnešek odpíšáme, co?“ navrhl ustaraně.

„Ne.“ Cavalon poodešel stranou a dlouze se napil vody s epithesiem. „Jsem v pohodě, vážně.“

„Uvědomuješ si, žeš byl právě na nějakých deset vteřin v bezvědomí?“

Cavalon si odfrkl. „To je blbost.“

Warner si ztuhlou rukou přejel po nakrátko ostríhaných vlasech, stejně pískově hnědých jako jeho pleť. „Já vážně nechci nešťastnou náhodou zabít chlapa, co nás má všechny zachránit.“

Cavalon odhodil lahev s vodou, protáhl si křečovitě ztuhlou čelist a vrátil se na zíněnku. „To se nestane. Slibuju. Jsem čilej jako rybička.“

Warnerův napjatý výraz se uvolnil jen o zlomek, ale pak si znovu nasadil rukavice.

Cavalon zaskřípal zubama nad tím, kolik soustředění a sil ho stojí vůbec zvednout ruce výš než k pasu. Paže se mu chvěly, jako kdyby posledních pět hodin zvedal činky.

S hlubokým nádechem se to ze sebe pokusil setřást a věnoval všechnu sílu, která jeho vštěpům zbývala, potlačení těch nejhorších příznaků únavy. Dotkl se Warnerových nastavených rukavic.

Warner se zhoupł na patách dozadu, ruce zvednuté do výše hrudi. Poskakoval kolem a zdálo se, že vůbec nemá v úmyslu zaútočit.

Cavalon ho zpražil pohledem.

Warner si ztuhle odfoukl, pak vyrazil vpřed a nabídl Cavalonovi několik svižných, slabých úderů do břicha.

Cavalon tiše zavrčel a odkroužil stranou. „Ne. Tohle nedělej.“

Warner se ani neobtěžoval vyhnout sérii rychlých úderů, které zasypaly jeho betonovou hrud. „Co nemám dělat?“ zeptal se.

„Ty víš co,“ opáčil našťvaně Cavalon, ztěžka popadající dech. „Šetríš mě.“

„Kámo, vždyť vypadáš fakt blbě. Nechci ublížit...“

„Opovaž se to dokončit.“

Warner zatnul zuby, jeho hladce oholená tvář ztvrdla v kámen. „Tak dobře. Řekl sis o to.“

Ale než stačil zatnout pěst, Cavalonovi jako by do žaludku dopadlo olověné závaží. Tělem mu projela vlna horoucí nevolnosti. Světla nad jeho hlavou rozkvetla, podlomila se mu kolena a pak ho zahalil chladivý příval temnoty.

Cavalon se mátožně probral. Pod víčky mu ještě rezonovaly zbytky snů. Bílé a šedé a černé a červené, některé skvrnité, jiné s hladkou srstí. Skládaly se z mléka, sýra a steaků. Hovězí rozličných druhů.

Když otevřel oči a zjistil, že *opravdu* neleží na svěží zelené louce plné jídla a hnoje, nýbrž v neposkvřené, antisepticky čisté ošetřovně *Typhu*, přemohlo ho zklamání. Veliké stropní LED panely zalévaly místnost tupým, jednotvárným světlem.

Ležel na zpola sklopeném nemocničním lůžku s bílým prostěradlem a na sobě měl ještě stále svou pomačkanou

teplákovou soupravu z legionářské výstroje. Na vozíku poblíž tiše vrněl nějaký diagnostický přístroj. Cavalon natáhl krk a rozhlédl se po ambulanci.

V jednom směru byla ulička lemovaná zhruba desítkou dalších lůžek podobných tomu jeho. Všechna prázdná. Na druhé straně se nacházelo centrum velikého zdravotnického oddělení *Typhu*. Zahlédl několik bílých pláštů činicích se na rozličných stanovištích kolem centrální laboratorní stanice. Z interkomu vycházelo monotónní hluboké šumění.

Srdce se mu sevřelo, když pohledem zabloudil k řadě zástěn na protější straně sálu. Chodba za nimi vedla na psychiatrické oddělení, tedy lépe řečeno k prostoru, kam se přelidněné psychiatrické oddělení přelilo. Obývali ho nešťastníci, na něž dlouhodobá blízkost Rozhraní doléhala ještě tíživěji než na ostatní. Žádná hlídkařská loď nikdy neprodlévala tak blízko jako aktuálně *Typhos*, a pokud Cavalon věděl, nikdo nikdy nežil v jeho blízkosti po tak dlouhou dobu. Někteří z těch lidí prostě potřebovali přestávku, příležitost přeorientovat se, než se zase vrátí ke svým běžným úkolům. Jiní úplně přestali pít nebo jíst nebo spát a teď byli prakticky v kómatu. Ti druzí každý den obsazovali nová a nová lůžka.

Cavalon hlasitě zívá a posunul se do sedu. Jeden z lékařů v uličce zvedl zrak od hologramu vznášejícího se nad jeho tabletem. Mužův pohled spočinul na Cavalonovi s podobným zájmem, jako když si člověk všimne, že mu vlastně v hrnku zbývá ještě trochu instantní kávy.

Pod bílým laboratorním pláštěm s rukávy vyhrnutými až k loktům měl standardní legionářskou námořnickou modř. Cavalon mu hádal něco málo přes padesát. Měl zvětralou pleť a kdysi tmavé, dnes už místy popelavé vlasy, které působily zároveň upraveně i rozčuchaně – jako by kdysi bývaly pečlivě zastřižené, ale časem se udržování účesu stalo nepraktickým luxusem.

Cavalonovi byl povědomý, ale nedokázal si vzpomenout, odkud ho zná. Tady na ošetřovně se s ním nejspíš ještě nepotkal,

ačkoli tohle nebyla ani zdaleka jeho první návštěva. Za těch pár měsíců už přišel na spoustu neotřelých způsobů, jak se poranit.

Tak-trochu-povědomý muž zavřel holografické obrazovky, které si dosud prohlížel, a vyrazil ke Cavalonovi. Když došel k jeho lůžku, dotkl se svým tabletem o velikosti dlaně Cavalonova nexu. „Vítejte zpátky,“ pronesl tichým, příjemným hlasem se silným cautijským přízvukem.

„Jak dlouho jsem...“ začal Cavalon, ale zbytek věty pohltilo sucho v ústech. Zkusil si odkašlat, ale tím svoje vyprahlé hrdlo jen rozdráždil. Přemohl ho záchvat kašle, při němž mu tělem vystřelovala křečovitá bolest.

„No tak, chlapče! No tak!“ řekl doktor a rázně Cavalona poplácal po zádech. „Zkuste se uvolnit.“

Cavalon na něj zamrkal přes mlhu slz, které mu do očí vyhnal kašel. *Chlapče*. Vzpomněl si, odkud ho zná – kamarádil se s Jackinem, občas je spolu potkával na cvičení, párkrát v jídelně. Jednou ho dokonce zahlédl postávat ve dveřích reaktorové haly, když Jackin přišel vykonat svůj každodenní otravovací rituál. Na palubě *Typhu* se pohybovala všemožná směska rodáků z Cautia Prime, ale hutný přízvuk tohoto chlapa byl nezaměnitelný.

Doktor vzal z nedalekého vozíku sklenici s vodou a podal mu ji. Cavalon se napil a křeče ustoupily. Několikrát se dlouze, pomalu nadechl a svíravá bolest postupně odezněla.

„Lepší?“

Cavalon přikývl. Odložil sklenici a odkašlal si. „Vy jste Ford, že?“

Muž kývl. „Jo, circitor Ford Kellar.“ Sklopil zrak k tabletu. „A vy jste podle všeho animus Cavalon... bez příjmení. Kam se podělo?“

Cavalon si chraplavě povzdechl. „Bude vám muset stačit fakt, že mně teda rozhodně nechybí.“

Ford na to nijak viditelně nezareagoval. Odložil tablet, pak vytáhl z kapsy pláště drobnou baterku a cvakl spínačem.

Namířil svazek paprsků do jednoho Cavalonova oka, pak do druhého. „Zamrkejte.“

Cavalon poslechl.

Ford schoval baterku zpátky do kapsy a poškrábal se v mramorovém strništi na tváři. „Tak copak to s váma je?“

„Co by se mnou mělo být?“

„Vědomí jste neztratil jen tak pro nic za nic.“

„Dostal jsem pěstí.“

Ford zachmuřeně zakroutil hlavou. „Náčelník přísahal, že vás nepraštil. Povídal, že jste vypadal jako vyblitý zelí, ještě než jste se vůbec do něčeho pustili. Přesně takhle to řekl.“

Cavalon se zamračil. „Vážně mě neomráčil?“

„Obávám se, že ne.“

„No...“ Cavalon si odkašlal. „Musím přiznat, že v poslední době nejsem úplně ve své kůži.“

Diagnostický přístroj poblíž zapípal. Ford k němu přešel a zadíval se na údaje na obrazovce. Uniklo mu tiché, vrčivé hvízdnutí.

„Nezapomínáte jíst?“

Cavalon se zasmál.

Ford tázavě sraštil své husté, popelavé obočí.

„Pardon,“ řekl Cavalon a promnul si čelo, aby zbavil svou tvář cynické grimasy. „Ne, rozhodně nezapomínám jíst. Mám bez přestání hlad. S radostí do sebe hodím každý sousto, na který narazím.“

Ford zakroutil hlavou. „Máte nedostatek bílkovin a vitaminů. Ale myslím, že naším hlavním podezřelým je hyponatremie.“

Cavalon se ušklíbl a pomyslel si, že doktorovi kvůli jeho těžkému přízvuku nejspíš špatně rozuměl. „Ehm, vy máte dojem, že jsem přehydratovaný?“

„Jestli tomu tak chcete říkat, prosím. V podstatě máte v krvi málo sodíku.“

„Jasně. Ale proč?“

„Užíváte něco?“

„Jakože drogy? Nikoliv, pane, jsem čistej jak lilium.“ Cavalon zasalutoval, loket vysoko, pěst na hrudi – pohyb, který stále ještě nedokázal předvést ani se špetkou elegance. „Přísahám na... no, sakra, já už dneska vlastně nemám nic, na co bych mohl přísahat.“

„Nemyslím narkotika,“ vysvětlil Ford. „Obecně cokoliv. Nějaký léky? Výživový doplňky?“

„Aha, hm...“ Cavalon si znovu odkašlal. „Do týhle kategorie nejspíš patří epithesium...“

Ford zvedl tablet a gestem otevřel nový holografický displej. „V jakých dávkách?“

„Přidávám si ampulku do každé lahve vody, co vypiju.“

„A kolik lahví denně vypijete?“

Cavalon ztěžka polkl. „Osm, možná devět. Když trénujem souboje, tak i víc.“

Ford zakroutil hlavou. „Do prázdna, chlapče. To je *strašně* moc.“

„Moc vody?“

„Ne, do prázdna! Epithesia. Musíte to zkrouhnout.“

Cavalon se podrbel na hřbetu ruky. To byl celý on – vyrobit si problém z něčeho tak neškodného, jako je epithesium. „Hm. Jenže to asi teď zrovna nepůjde. Potřebuju ho. Nedokážu se bez něj soustředit.“

„Tak si najdete jiný způsoby, jak udržet pozornost.“ Fordův přísný tón nepřipouštěl žádné výmluvy. „Musíte to omezit na dvacet mililitrů denně.“

Cavalon si povzdechl. „Já měl za to, že epithesium není návykový?“

Ford sraštil čelo. „Není. Určitý mutagenní defekty můžou způsobit, že si tělo na podobný látky vypěstuje návyk, ale...“ Přelétl očima po Cavalonovi. „Vzhledem k vašemu původu můžeme tohle nejspíš vyloučit.“

Cavalona ve tvářích zaštívalo horko. Tak vyrovnaně, jak jen dokázal, namítl: „Netuším, o čem to mluvíte, doktore.“

Ford pevně stiskl rty, otočil se k syntezátoru vedle diagnostického přístroje a začal na ovládací obrazovce zadávat pokyny.

„Jestli nevytváří návyk,“ ozval se Cavalon, „proč záleží na tom, kolik ho užívám?“

Ford si dvěma prsty sevřel kořen nosu. „Do prázdna, chlapče. Že něco není návykový, hned neznamená, že toho můžete vychlastat, kolik chcete,“ podotkl káravě. „Takovýhle množství epithesia vám z těla vypláchne všechny živiny dřív, než je dokážete vstřebat.“

Cavalon si dlaněmi promnul oči a ztěžka si povzdechl. „To nejspíš bude taky důvod, proč zaboha nedokážu nabrat žádný svaly, co?“

Ford vložil do syntezátoru prázdnou medistrojovou kazetu. „Nejspíš jo. A až se zejtra sníží příděly, bude to ještě těžší. Takže to epithesium vážně vasaďte.“

„Už se zase budou snižovat příděly?“

„Jo...“ zamumlal Ford. Osamocená slabika zazněla jen jako zapraskání kdesi hluboko v hrdle. Dál ťukal do obrazovky syntezátoru a zbytek nechal nevyřčený: že to není naposled, kdy se omezují příděly, a že klesat nepřestanou, dokud se něco nezmění. Dokud tuhle loď nedají do pohybu. Dokud se jim nepodaří vytvořit zásobovací řetězce, zapustit někde kořeny. A nic z toho se nestane, pokud Cavalon nedokončí práci na skokovém pohonu. Což znamená, že musí nějak vymyslet ten ztracený kryostat. A to rozhodně nedokáže udělat z nemocničního lůžka. Nebo, jak Mesa tak laskavě podotkla, když bude mrtvý.

Ztěžka polkl. Rozrušení, které mu pulzovalo v hrudi, ho rozčilovalo. Nebyl si jistý, kdy přesně mu péče o nejzákladnější životní potřeby začala připadat jako strašná ztráta času.

Ford probudil svůj nexus a nad zápěstím se mu vynořila kompaktní verze jeho bezpečnostního oprávnění. Nastavil ji tak, aby si ji syntezátor mohl naskenovat. Přístroj souhlasně zapípal a pak se pustil do práce na výrobě požadovaného koktejlu.

Cavalon si odkašlal. „Takže, doktore... Já měl za to, že vás Jackin, teda... centurion North chtěl za šéfa zpravodajského týmu. Jak jste se ocitl na ošetřovně?“

Ford vypnul svůj nexus a zase vzal do ruky tablet. „Když nefunguje extranet, zpravodajci nemají do čeho píchnout.“ Zadal do tabletu nějaká data a pak se rozhlédl po velikém sále ošetřovny šumícím tichou aktivitou. „Člověk zkrátka dělá, co je potřeba, i když to možná není role, na kterou měl záslusk.“

„Ale zdá se, že víte, co děláte.“

„Byl jsem zdravotník u pěchoty,“ vysvětlil Ford. „Před válkou.“

„Ale pak jste se dostal ke zpravodajcům?“

„Na nějakéj čas.“

„A potom?“

Syntezátor zapípal a do výdejníku spadla naplněná kazeta. Ford ji popadl a s kyselým úsměškem se otočil zpátky ke Cavalonovi. „Pak mě vykopli sem, abych se s animem, co předstírá, že není princ, dohadoval o tom, kolik epithesia už je moc epithesia.“

Cavalon procedil mezi zuby tiché zasyčení. „A sakra. No jo. Slyšel jsem, že je to s tím blbcem trochu náročný.“

Ford zasunul kazetu do medistroje. „Ten blbec nám zachrání život. Pokud ovšem dřív nezabije sám sebe.“

„Do prázdna,“ zamračil se Cavalon. „Měli byste si to všichni nechat napsat na trička.“

Ford přiložil medistroj k vnitřní straně Cavalonova lokte a se zasyčením mu vstříkl do paže injekci. Cavalon zaťal zuby, když mu do žil pronikl příval chladivé tekutiny. Jeho lenivé šlechtické vštěpy vyrazily, aby zasáhly, ale už bylo pozdě.

„Koktejl potřebnejch živin,“ vysvětlil Ford. „Plus nějakéj sodík navíc a přísada na podporu správného trávení. Jen prázdnó ví, jaký škody jste si napáchal v trávicím traktu. Na čas budete muset dostávat plný příděly. Zařídím, aby o tom North věděl.“

Cavalon rezolutně zakroutil hlavou. „To v žádném případě, doktore.“ Až dosud se mu dařilo té zuřivé smečce antiroajalistů, co se potloukala po chodbách, úspěšně vyhýbat. Kdyby zavětrili, že se mu dostává zvláštního zacházení, v mžiku by se z něj zase pokusili vymlátit duši. „Nebudu jíst víc než ostatní.“

„To teda budete,“ odpověděl Ford a jeho rozhodnost nepřipouštěla žádné další námitky. Ne že by se Cavalon chtěl nějak zvlášť hádat. Hlad, který se mu svíjel v žaludku tak úporně, až se mu z toho dělalo špatně, mu bránil sebrat vůli k dalšímu boji.

Ford zastrčil svůj malý tablet do kapsy. „Za pár hodin se vrátím a podám vám další dávku. Mezitím si trochu odpočiňte.“

„Za pár hodin?“ vyjekl Cavalon. „Moje směna začíná...“

„Berete si den volna, chlapče.“

„Ale Jackin...“

„Jackin vám to dává rozkazem,“ ozval se klidný hlas z uličky za nimi. Cavalon se otočil, právě když k němu Jackin přistoupil a pevně mu stiskl rameno. „Fakt nechápu, co jste si sakra myslel, mladej. Slyšel jste někdy o doporučené denní dávce?“

„Měl jsem za to, že *doporučená* znamená jen...“

„Na to, že jste nejchytřejší chlap, kterýho znám, dokážete být pěkný idiot.“

„Proč jste na mě tak zlý, bratře Jacku?“

„Takhle mi kurva už *nikdy* neříkejte!“

Ford se uchechtl a vyrazil pryč. Když procházel kolem Jackina, ještě ho rázně poplácal po zádech. „Je to na tobě, Northe,“ řekl. „Zkusíš tomu mladíkovi trochu promluvit do duše?“

Jackin přátelsky pokýval hlavou, několik okamžiků sledoval odcházejícího doktora a pak se obrátil zpátky ke Cavalonovi. Veškerá odměřená vstřícnost v jeho pohledu náhle byla ta tam. „Epithesium, Cavalone? Vážně?“

„Do prázdna, jak o tom vůbec víte?“ zakňoural Cavalon. „Vždyť se to stalo právě teď.“

Jackin si založil ruce na prsou. „Já vím o všem, co se na týhle lodi šustne, mladej.“

No jasně! Cavalon si povzdechl. Ford tady stál s tím svým zatraceným tabletem a všechno na něj vyžvanil. Jemu přímo před nosem.

„Co jste vůbec dělal v tělocvičně?“ zakroutil hlavou Jackin. „Svou týdenní kvótu jste splnil už před pár dny. Vždyť víte, že si můžete dovolit jen omezený množství aktivity.“

Cavalon věděl, že Jackin mluví o rovnováze přijatých a vydaných kalorií, ale nemohl přehlédnout skrytou narážku, že by se měl místo tréninku raději věnovat své skutečné práci. Čas byl momentálně jejich největším nepřítelem.

„Já vím,“ připustil Cavalon. „Jen jsem si chtěl rozhejbat mozek.“

„Jasně. Pořád vás trápí ten odvod tepla?“ zamračil se Jackin.

„Kryostat. Jo.“

Jackin si ho zkoumavě přeměřil, pak zvedl zrak a nepřítomně se zahleděl někam do hlubin ambulantního sálu. Několikrát krátce přikývl, jako kdyby se snažil sám sebe o něčem přesvědčit. „Pomůžeme vám, jak jen budeme moct, mladej,“ řekl nakonec. „Prostě dejte Puckovi vědět, co potřebujete, a my to zařídíme.“

„Jo, tak domluveno,“ přitakal Cavalon. Akorát nejdřív musí zjistit, co že to vlastně potřebuje.

Jackinův nexus zabzučel a on ho gestem aktivoval.

Jeho světle hnědá pleť zbledla, rty se mu němě rozevřely.

Cavalonovi se rozbušilo srdce. Nevěděl, co si o takové reakci má myslet. Jackin už šest měsíců prakticky nenasadil jiný výraz než přísné zamračení.

Tázavě se na něj podíval. „Pane? Co se děje?“

Jackin několikrát mrkl, pak zvedl hlavu a pohlédl mu do očí. „Excubitor se vrací.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Adequin probudil Emeryin vysoký hlas vycházející z nexu.

„... opakuji, můstek volá excubitora. Jste vzhůru, šéfe?“

Poklepala na nexus. I když si odkašlala, zněl její hlas drsně a zastřeně. „Rakeová, přijem.“

„Pane, omlouvám se, že vás budím,“ odpověděla Emery, „ale už brzy vyskočíme z warpu. Na *Typhos* dorazíme asi za dvacet minut.“

„Rozumím, Em. Lette opatrně.“

„Jasně, pane.“

Adequin ještě několik minut ležela ve tmě a civěla na omšelý šedivý strop. Když konečně sebrala vůli vstát, dala si rychlou sprchu a pak si vyměnila obvazy na předloktí.

Otevřela rozvrzané dveře šatní skříně a zmocnil se jí nervózní strach. Uvnitř visela její uniforma excubitora, které se už víc než pět týdnů ani nedotkla. Na ramenou byly stále připevněné oranžovo-žluté výložky. Adequin se nějak nemohla vyrovnat s myšlenkou, že si oblékne uniformu armády, v jejíchž řadách vyvolala vzpouru. Ale nic jiného na sebe neměla. A co bylo důležitější: lidé na *Typhu* to od ní očekávali.

Takže zapojila svůj titánský výcvik, odstínila emoce a soustředila se pouze na proceduru. Postupně si oblékla všechny námořnicky modré součásti oděvu. Jako poslední strčila

rozbolavělé paže do rukávů saka a dala si opravdu záležet na tom, aby spodní část obvazu zůstala skrytá pod manžetami. Díkybohu se jí modřiny ještě nepropracovaly na hřbety rukou.

Utáhla si horní přezku saka a ujistila se, že vybledlá kůže na jejím krku je také schovaná. Na vzhledu jí nezáleželo – temné kruhy pod očima budou bohatě stačit, aby si každý pomyslel, že vypadá jako troska –, ale podivné modřiny by vyvolávaly obavy a otázky, na něž v tuto chvíli odmítala odpovídat.

Přecházela po místnosti, házela do tašky zbytek oblečení a srdce jí divoce bušilo. Připadalo jí, že od chvíle, kdy opustili *Typhos*, uplynuly už celé roky. Měla by cítit úlevu. Posledních pět týdnů bylo náročných. Vyčerpávajících. Všichni ti hlídkaři, které nedokázala zachránit – některé propásla o celé týdny, jiné o dny, další o pouhé minuty. Tížilo ji to víc, než si byla ochotná připustit.

Ovšem jakkoliv si přála, aby už to měla za sebou, aby to všechno skončilo a ona se mohla posunout dál... stejně si nebyla jistá, jestli je připravená na to, co bude následovat. Od začátku věděla, že až tahle fáze jednou skončí, bude na ni čekat hora zodpovědnosti. Ale čím víc se blížili k *Typhu*, tím víc si byla jistá, že už na té hoře stojí. Nebude na ni muset šplhat, zřítí se z ní.

Poklop přechodové komory *Syntézy* dlouze zasyčel, a když se otevřel, dovnitř se vevalila vlna teplého vzduchu. Gravitace se zdála být vyšší, stabilnější, bezpečnější. Jako když člověk po týdnech strávených ve vesmíru vstoupí na pevnou zem.

Adequin stála ve ztemnělé komoře a mžourala proti světlu z příletové haly. Zatímco čekala, až se vysune rampa, přejela pohledem po prakticky prázdném hangáru, dost velkém na to, aby se do něj vešlo deset takových lodí jako *Syntéza*.

Vykročila z lodi, ale nahoře na rampě zaváhala. Její oči se setkaly s Jackinovým pohledem.

Jeho světle hnědá pleť získala jakýsi karmínový nádech a ve tváři měl zdrženlivý úsměv. Vlnité černé vlasy mu trochu povyrostly, po stranách je měl zastřížené nakrátko v klasickém důstojnickém stylu. Méně předpisový byl jeho plnovous, který už pořádně narostl a konečně aspoň trochu zakryl stopy po popáleninách. Jeho nejhorší jizva byla jako zrcadlový obraz Adequinina vlastního šrámu, ačkoli jí díky léčivému úsilí vštěpů nezůstalo nic horšího než lehké zabarvení kůže. V uplynulých týdnech sledovala, jak se Jackinova jizva pomalu hojí, na zašifrovaných videovzkazech, které posílal *Kurýrem*, aby ji informoval o jejich pokrocích na *Typhu*.

Byla to tak strašně zvláštní představa – že Jackin existuje delší čas než ona. Strávili tady na *Typhu* šest měsíců, zatímco ona byla pryč pouhých pět týdnů. Přestože to tři roky na *Argu* prožívala z druhé strany, nedokázala teď svou mysl přesvědčit, aby to akceptovala. Není divu, že Griffith byl po každém návratu tak vykořeněný. Byl to podstatně intenzivnější pocit než pouhá dezorientace.

Adequin si hodila popruh tašky na rameno a sestoupila po rampě na palubu hangáru.

„Ahoj, šéfe,“ řekl Jackin nezvykle tichým a drsným hlasem. Zvedl ramena, narovnal záda a přiložil pěst na prsa v náležitém pozdravu. „Vítej na palubě.“

Adequin pokývla. „Centurione.“

Natáhl k ní ruku a ona ji sevřela. Jackinův stisk byl vřelý a pevný, ale přesto jí to gesto připadalo podivně prázdné. Nedostatečné.

„Jsem rád, že jsi v pořádku, pane,“ řekl.

„Nápodobně, Jacku.“

Jackin pohlédl přes její rameno k *Syntéze*, z níž právě začal vystupovat zbytek posádky. Jeho očividnou úlevu kalilo zdrženlivé rozčilení a Adequin už věděla proč. Na to ale přijde čas později.

„Uvítací výbor je na cestě,“ poznamenal Jackin. „Rozdají nexy a zavedou všechny do kajut. Puck chystá orientační schůzku, ale ještě nevím na kdy. Kolik máme nováčků?“

„Sedmdesát šest,“ odpověděla.

Jackin probudil svůj nexus a probral se několika obrazovkami. „Rozumím, sedmdesát šest. Zařídíme, aby se všichni cítili jako doma.“

Adequin sklouzla pohledem k tabletu, který svíral v podpaží.

Když si toho Jackin všiml, zatvářil se sklíčeně. „Rád bych řekl, že není kam spěchat,“ povzdechl si. „Ale to si teď zrovna nemůžeme dovolit. Jestli si potřebujete odpočinout, my...“

„Ne, před chvílí jsem se probudila. Jsem v pohodě. Pojďme to vyřešit.“ Poklepala na svůj nexus a přivolala si Emery.

„Tady, pane,“ vypískla Emery o pár sekund později, přeběhla do půli rampy a pak seskočila na stranu a postavila se mezi ně. Zazubila se na Jackina a zasalutovala mu. „Centurione Northe.“

„Ocule,“ opáčil Jackin a kývl na pozdrav.

„Ve skutečnosti už circitor, pane. A soukromý pilot naší ex. Vám to ještě neřekli?“

Jackin nevěřící vyvalil oči na Adequin. Stejně dobře by mu teď mohla oznámit, že s sebou přivezli partu viatorů, aby se připojili k jejich povstání.

Adequin pokrčila rameny. „Je to tak. Má zkrátka talent.“

Emery se rozzářila. „Co pro vás můžu udělat?“

„Každou chvilku tu bude uvítací tým, který vás odvede do vašich kajut.“ Adequin zkontrolovala čas na svém nexu, který už se plně synchronizoval s hlavním počítačem *Typhu*. „Ale musíme se aklimatizovat na zdejší rytmus, takže na odpočinek máte jen čtyři hodiny. Pak všechny přiveďte zpátky sem, proveďte příletovou kontrolu a kompletní inventuru, než vyložíte zásoby. Potom předletovou přípravu.“

Emery se ustaraně zamračila. „My se chystáme zas někam pryč, pane?“

„Ne. Ale vzpomeňte si na pravidlo číslo tři.“

Emery se zhoupla na patách dozadu a potom zpátky dopředu – vypadalo to trochu, jako by přikývla celým tělem. „Sakra, jasně. Vždycky mějte ptáka připraveného k odletu,“ odrecitovala.

„A nezapomeňte sehnat někoho, kdo se podívá na ty horní trysky.“

„Rozumím, pane.“

„Odchod.“

Emery zasalutovala a odběhla.

Jackin se otočil k Adequin s tázavě povytaženým obočím.

„Až po tobě,“ řekla a pokynula mu rukou.

Adequin si z uspořádání *Typhu* z těch několika dnů, které tu před pěti týdny (šesti měsíci) strávili, něco málo pamatovala, ale ráda se teď nechala Jackinem vést. Následovala ho širokými vraty z příletové haly do hlavního hangáru. V rozlehlém prostoru nečekala jediná loď; působil až děsivě prázdně. Zdálo se, že nyní slouží několika jiným projektům – malé týmy pracovaly v ohrazených sekcích, některé vybalovaly bedny s nákladem, jiné rozebíraly všemožné přístroje nebo třídily součástky. Hala byla přinejmenším dvakrát větší než na *Argu* a byl to jen jeden ze šesti hlavních hangárů, nemluvě o desítkách pomocných doků.

Adequin si nedokázala vzpomenout, kdy naposledy byla na nějaké hlavní lodi. Před deseti lety, přinejmenším, někdy během obnovené války. Nicméně moderní verze hlavních lodí se *Typhu* ani zdaleka nepodobaly. Takovéhle už se prostě nestavěly. Když před dvěma sty lety skončila viatorská válka, obrátila se pozornost Společenství systémů od přežití k expanzi. Legie začala objednávat agilnější, výkonnější plavidla, aby se přizpůsobila měnícím se potřebám. Behemoty jako *Typhos* se staly minulostí. S velkou pravděpodobností byl tenhle koráb poslední svého druhu.

„Je to trochu štreka,“ poznamenal Jackin a Adequin přidala do kroku, aby ho dohnala. „Většina dopravníků je rozbitá. Postupně je opravujeme, ale není to tak úplně prioritní.“

„Mně to vůbec nevadí.“ Po pěti týdnech na malé lodi Adequin vděčně přivítala příležitost trochu si protáhnout nohy.

Vyšli do hlavního koridoru a zamířili k přídi. Cestou potkali skupinu běžců v teplákových soupravách v barvách Legie, viděli elektrikáře opravujícího ovládací panel dveří a dvojici specialistů z týmu minimalizace škod, kteří se dohadovali o významu chybového kódu. Připadalo jí to normální, snad až příliš normální.

A přestože se vojáci, které míjeli, často tvářili poněkud překvapeně, zkoumavě nebo rovnou ohromeně, každý se hned postavil do pozoru. Jackin zjevně držel otěže pevně v ruku. Její opakované noční můry o návratu do bláznivého dystopického bezvládní byly podle všeho naprosto nepodstatné.

Vyjeli výtahem o několik pater výš a vydali se užší, méně frekventovanou chodbou spojující jednotlivé sektory. V jednu chvíli narazili na stěnu počmáranou černým graffiti. Na první pohled si myslela, že jde o starou hlídačskou říkanku: *Hlídáš, Hlídko, Rozhraní, bděle lidstvo ubráníš. Nespi, Hlídko, v temnotě, viatoři najdou tě.*

Podvědomě však zpomalila, když její oči začaly číst: „Hlídals, hlídko, Rozhraní, dočkal ses jen zklamání. Na samotu není lék, chcípnem tady vespolek. Cože?“

Jackin se na ni ohlédl přes rameno a pak také zpomalil, aby s ní srovnal krok. „Máme určené týmy, které to postupně přetírají,“ ujistil ji tiše. „Ale, upřímně, je to nekonečný boj.“

„Kdo to má na svědomí?“

Jackin zakroutil hlavou. „Některým členům posádky nedělá pobyt tak blízko Rozhraní moc dobře. Většinu jsme už dokázali izolovat, ale každou chvíli tomu podlehne někdo další.“

Adequin chápatě přikývla. Na *Argu* se párkrát stalo něco podobného, ačkoli díky trpělivé terapii se z toho každý za čas dostal. Bylo jasné, že tady, o téměř milion kilometrů blíž k Rozhraní, to bude podstatně horší.

O kus dál chodbou se objevila další varianta říkanky, vyvedená jiným rukopisem a úplně jiným druhem barvy: NEMÁŠ, HLÍDKO, CO ZTRATIT, ZRÁDCE MUSÍ ZAPLATIT. NABIJ ZBRAŇ A VYTAS NŮŽ, NEZAPOMEŇ, NEODPUSŤ!

Adequin polkla, aby zahнала svíravý pocit v hrdle. Praly se v ní dva odlišné pocity – tíživé obavy a osvěžující povzbuzení. Vojáci začali sami kolem sebe vytvářet mýtus. To by mohlo podpořit chuť do práce a tolik potřebnou kolegiálnítu. Ovšem také by je to mohlo zničit, kdyby svého cíle nedosáhli. Nebo kdyby se rozhádali ještě předtím, než by se o to vůbec mohli pokusit.

O pár minut později dorazili do Jackinovy kanceláře. Když byl *Typhos* před více než dvěma sty lety v aktivní službě, sloužila tato místnost jako praetorova pracovna. Byla minimálně čtyřikrát větší, než bylo potřeba. Nesmyslně rozlehlému vzduchocelovému pracovnímu stolu dělala společnost trojice kožených křesel. U pravé stěny stály dvě opotřebované šedé pohovky a likérník, na jehož skleněné horní desce spočívaly poloprázdné karafy a dnem vzhůru obrácené whiskyky. Uprostřed zadní stěny visela impresionistická malba Meridianu, vládní budovy na Elyseii: elegantního monolitu stříbřitě modrého skla, který sloužil jako moderní sídlo Společenství systémů. Zasedalo v něm Kvorum a scházely se tam hlavy Spojených monarchií.

Obecně působil ten prostor mnohem méně stroze než kanceláře na *Argu*, což dávalo smysl vzhledem k tomu, že *Typhos* sloužil diplomatům nebo hlavám států zhruba stejně často jako vojákům. Ačkoli se z něj bezpochyby velelo mnohým střetnutím, loď samotná zřejmě moc akce nezažila. Kdyby bitevníky byly děla, tenhle koráb by byl pevností, z níž se střelí.

Dveře se zavřely a odstínily pracovní ruch a všechny ty mechanické zvuky linoucí se lodí. Adequin odhodila tašku na židli u dveří. Jackin položil svůj tablet na široký stůl, pak se pomalu vrátil k Adequin a pevně ji objal.

Úleva nařadila výboje bolesti, které to objetí způsobilo, když kolem Jackina ovinula své bolavé ruce. Napětí v jejich svalech

se vytratilo, jako když vyždímáte mokrý hadr. Tohle byl důvod, proč jí potřesení rukou připadalo nedostatečné.

„Kde jste sakra byli tak dlouho?“ zeptal se Jackin. Z jeho hlasu zmizela veškerá napjatá formálnost, zabarvovala ho ovšem spíš úleva než hněv. „Měli jste se vrátit už před čtyřmi týdny.“

Adequin si povzdychla. Nebyl důvod odkládat nevyhnutelné. „Restartovali jsme ty vnější generátory.“

Jackin ji pustil a přeměřil si ji tvrdým pohledem. „Do prázdná, Rakeová! Vždyť jsme se dohodli, že...“

„Stejně jsme potřebovali prověřit, jestli někde poblíž nezachytíme nějaké tísňové volání.“

„Nikde poblíž těch generátorů žádné hlídkařské lodě nebyly. Rozhodli jsme, že nedává smysl ztrácet...“

„Ne, ty jsi rozhodl,“ opáčila. „Probírali jsme to ve zprávách, jejichž doručení trvalo celé dny a v tvém případě celé týdny. Takovým způsobem se nedá pořádně komunikovat, Jacku. Vždyť to prakticky ani není rozhovor. Takže já jsem se rozhodla pokračovat.“

Jackin si ztuhlými prsty pomalu prohrábl vlasy na temeni a ztěžka vzdychl. „Že se vrátíš zpátky živá, je důležitější, než že zvládneme nahodit pár generátorů navíc.“

„Mohli jsme zachytit nějaká tísňová volání...“

Jackin zvedl ruku. „Dobře. Pojdme se tentokrát nezacyklit.“

Adequin ochable pokrčila rameny. „Aspoň jsme zase spolu. To je efektivnější než zacyklit se přes kurýra, kterému donáška trvá celé týdny.“

Jackinovi se kolem očí objevily pobavené vrásky. Odevzdaně přikývl. „A jak na tom tedy jsi... ve skutečnosti?“

„Jsem vyčerpaná,“ přiznala. „Přišli jsme o spoustu lidí, Jacku.“

„Spoustu lidí jsme *zachránili*, Rakeová.“

Upřeně mu hleděla do očí, vstřebávala serióznost jeho praktického optimismu. V jemnějším světle kanceláře viděla, že má

oči podlité krví, a tmavé kruhy pod nimi vystupovaly mnohem zřetelněji. Černým plnovousem mu začaly prokvétat šediny a zdálo se, že jeho spánky si brzy zcela podmaní. Břemeno, které na něj navalila, si vybíralo očividnou daň.

„Vypadáš ztrhaně, Jacku,“ poznamenala.

Kysele se na ni ušklíbl. „Skoro jako kdybys mě tu nechala samotného, abych se postaral o tu tvou malou vzpouru, co?“

Sklopila hlavu.

„Ne, počkej,“ dodal rychle. „Takhle jsem to nemyslel.“ Chytil ji za ruku a ona zatnula zuby, když jí do předloktí vystřelily ostré záblesky bolesti. Jackin si ale zřejmě ničeho nevšiml. „Jsi jediný člověk, který to mohl udělat. To já vím.“

Snažila se udržet klidný hlas a v duchu litovala, že si nedala ještě jednu dávku apexidonu. „A jak to vypadá tady?“ zeptala se. „Poslední hlášení jsem od tebe dostala víc než před měsícem.“

Jackin si olízl rty a přikývl. „Tak dobře. Přejděme k věci.“ Máchl rukou směrem polstrovanému křeslu s absurdně vysokým opěradlem, stojícímu za stolem.

Adequin povytáhla obočí. „Tohle je tvoje kancelář.“

„Teď už tvoje.“

Promasírovala si zátylek a neochotně obešla obrovský stůl. Sevřela polstrované kožené područky a s unaveným povzdechem se svalila do křesla. Jestliže na místě kapitána na *Argu* vysedávala jen nerada, role, kterou jí přisuzovala tahle kancelář, se jí přičila dvojnásob. Neposlušný voják. Povstalec, který unesl hlavní loď. Zrádce podněcující vzpouru.

Jackin obešel stůl na její stranu a otevřel holografický interface. Proklikal se několika nabídkami a pak přešel tabletem, který měl celou dobu u sebe, po synchronizačním panelu. Ve vzduchu nad sklem konzole se zhmotnil seznam úkolů.

Počítačový systém *Typhu* vypadal o několik desetiletí starší než ten na *Argu*, což dávalo smysl vzhledem k tomu, že *Typhos* byl vyřazen ze služby dekádu předtím, než byl *Argus* vůbec

postaven. Většinu vyspělých technologií si možná přivlastnili od viatorů, ale jestli lidstvo v něčem kdy vynikalo, bylo to budování lodí, které vydržely.

Jackin se opřel o kraj stolu a několik sekund listoval seznamem. Pak si tiše povzdechl. „Je toho hodně, co musíme projít.“

„To vidím...“ Adequin se v měkkém křesle svezla trochu níž.

„Dal jsem vědět Puckovi, bude tu za minutku. Pak se do toho můžeme pustit podrobně.“

„Jaký je coby optio?“

„Dobrý,“ odpověděl Jackin. „Vlastně vážně skvělý. Všem chvíli trvalo, než jsme si zvykli, ale on se do toho opravdu opřel. Každodenní provoz zvládá úplně beze mě.“

Adequin přikývla. Věděla, že Puck je velice schopný, ale vydržet pod takovýmhle tlakem vyžaduje jistý druh duševní odolnosti. Že si ho Jackin takhle chválí i po šesti měsících, bylo dobré znamení.

„A komu jsi tedy svěřil IT?“

„Puck nakonec dělá obojí,“ odpověděl Jackin s váhavým pousmáním. „Zvládá to, ale dlouho se to takhle dělat nedá. Proto taky pořád ještě máme tenhle krásný staříčkový operační systém. Má čas jen na údržbu, na vylepšování už ne.“

„Jeden z oculů, které jsem přivezla, by se mohl dát k Puckovi do učení. Pomáhala mi celé týdny. Je chytrá, dokáže svižně improvizovat a jen tak něco ji nerozhodí.“

„Skvěle,“ přikývl Jackin a otevřel nové holografické okno. „Jak se jmenuje?“

„Owen.“

Jackinovy prsty vyčkávaly nad displejem. „Owen... a jak dál?“

„Příjmení nemáme.“

Jackin překvapeně vzhlédl. „Jak je to možné?“

„Upřímně?“ vzdychla Adequin. „Já to ani nechci vědět.“

„No jasně,“ zamumlal Jackin a potvrdil odeslání rychlé zprávy. „Řeknu Puckovi, aby si ji proklepl. Ať se rozhodne sám.“

Zavřel komunikační okno. „Díky tomu, že se stará o každodenní chod lodě, jsem měl čas a prostor zaměřit se na dlouhodobější cíle a vyhodnotit, kde nás čekají největší potíže.“

Adequin zachytila jeho pohled. „A výsledek?“

„No...“ Založil si ruce na prsou. „Pro začátek máme velmi neklidné velitele. V okamžiku, kdy *Syntéza* poprvé blikla na senzorech, každý z nich zadal přednostní požadavek na soukromý rozhovor s tebou.“

„To si asi nechám ujit.“

Jackin jí věnoval vážný pohled. „Být tebou, bral bych to vážně. Většina z nich tě podporuje, ale je tu pár takových, kteří se aktivně a otevřeně ptají, proč jim velíš zrovna ty.“

„A proč jim velím zrovna já?“

Jackin se zamračil a rty se mu stáhly do tenké rýhy. Na jakémkoliv jiném obličej by to byl prostě jen vzdorovitý výraz, ale Jackin tím dokázal vyjádřit mnohem víc. Připomínal jí, že to ona tohle celé spustila, že u něj prakticky škemrala o pomoc, že takhle si ustlala a nikoho jiného teď nemůže nutit, aby si do té postele lehl.

Očekával, že jim bude bystrým a schopným velitelem. Ale ona netušila, co to v tomhle měřítku vlastně znamená. Za války byla více než pět let titánem a o operacích malých jednotek věděla všechno, co se vědět dalo. Osvobození zajatce, únos nebo infiltraci by dokázala naplánovat a provést i v polospánku. Ale neměla ponětí, jak koordinovat společné úsilí čtyř tisíc lidí, natož jak je všechny udržet naživu, což byl naprosto objektivně její první úkol.

Schovala si obličej do dlaní. „Tihle vojáci mě nepovažují za svého velitele, Jacku. Vždyť jsem tu doteď ani nebyla.“

„Myslím, že v tom se ošklivě pleteš. Upřímně, oculové a circitoři se docela činili, aby z tebe udělali ikonu.“

Adequin se na něj udiveně podívala.

„Jen se nad tím zamysli,“ pokračoval Jackin. „Zůstali uvízlí tam venku, ty se objevíš na poslední chvíli, přemůžeš přírodní

síly, vyrveš je všechny ze spárů smrti a pak zmizíš na Rozhraní, protože musíš zachraňovat další.“

Adequin se prudce nadechla a vstala z měkkého objetí křesla. Přešla k sedací soupravě a popadla jednu z karaf z leptaného skla, jejíž obsah nejmíc vypadal jako whisky. Vyškubla zátku.

Když si nalávala do sklenice, koutkem oka zahlédla, jak ji Jackin upřeně pozoruje. Ustrkla a v sevřené hrudi se jí rozlilo teplo, usadilo se hluboko v prázdném žaludku a trochu zmírnilo bolesti vyvolaný třes. Opravdu jen o maličko, ale lepší než nic.

Jackin ji ostražitě sledoval, dokud se neposadila zpátky ke stolu. Pohlédla na něj a dala si další pomalý doušek. Nic neřekl, jen pomalu, soustředěně mrkl. Prakticky viděla, jak si zapisuje „ex pije během dne“ na seznam problémů, s nimiž se bude muset časem vypořádat.

Odkašlal si. „Vojáci tě respektují, ať už tomu chceš věřit, nebo ne,“ poznamenal s nucenou vyrovnaností. „Ovšem jejich velitelé, což jsou mimochodem z velké části legatoři, budou tvrdší oříšek.“

Adequin zachmuřeně přikývla. Věděla, že většina hlídkařských velitelů byli legatoři, a právě to byl důvod, proč před půl rokem u Jackina tuhle hodnost přeskočila a povýšila ho rovnou na centuriona.

„Většina z nich se s tebou potkala jen na pár minut, když jste nabírali jejich posádky,“ pokračoval Jackin. „Chtějí mít možnost mluvit s tebou přímo, vidět na vlastní oči, že celé téhle akci šéfuje někdo schopný.“

„Někdo schopný určitě ano,“ opáčila Adequin klidně, pomalu se napila a přitom po něm přejela pohledem.

Jackinovi se ve tváři na okamžik mihl zmatek, pak pevně stiskl rty a jeho výraz zkameněl. „Rakeová...“

„Dobře, chápu,“ ustoupila. Vlastně vůbec nevěděla, proč je tak popudlivá. „Co navrhuješ?“

„I když to bude náročné, myslím, že fórum by bylo nejlepší řešení. Jinak se z tebe stane prostředník v každý blbý